

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Devrimin
Gelişimi ve
Küçük-Burjuva
Hareketin Yalpalaması

• Bağımlı
Ülkelerde
Zorunlu
Değişim

• Mart
Ateşinde
Siyasi
Kriz

• Paris
Komünü

• Newroz
Ateşi
Her yerde!

• Örgütleyenleri
Örgütlemek

DEVİRİMİN GELİŞİMİ ve Küçük-Burjuva Hareketin Yalpalaması

Devrimci dönemlerin kitle örgütlenme araçları genel olarak komitelerdir. Komiteler, komiteleşme üzerine düşünen bir takım “kafaların” bir ürünü değil; toplumsal gelişmenin, sınıf mücadelesinin bir ürünüdür. Ve buradan bir takım kafalarda yansımaları bulur; teorik ifadesine kavuşur. Komiteleşmenin devrimdeki rolünü anlatan teorisinin gücü, sınıf savaşımının ortaya çıkardığı olgulara dayanmasından ileri geliyor. Başlarda çok sınırlı olan komiteler, emekçi kitleler içinde hızla yayılıyor.

İşçi sınıfının ve halk kitlelerinin her yerde komiteleşmeye gitmesi bize neyi gösteriyor? Somut olarak devrimin olgunlaşmakta olduğunu. Çünkü devrim somut birer toplumsal olgu olan komitelere dayanıyor. Komiteler, emekçi sınıfların, burjuva iktidar aygıtlarına karşıt olarak oluşturduğu mücadele araçlarıdır. Devrimci dönemlerde ortaya çıkar, devrimle birlikte gelişir, güçlenirler. Bu anlamda, devrimci dönemlerde varlık sürdürebilirler. Fakat tarihsel misyonları ve propagandaları her dönem ortaya konmalı ve yapılmalı. Yaşam, onların önemini şimdi pratik olarak kitlelerin karşısına koydu.

Geniş kitlelerin komiteleşmesinin devrimci anlamı, yüzeysel olarak geçiştirilemez. Oportünist ve reformist hareket, bunun anlamını anlamış değil; sınıf sezgileriyle şiddetli bir çarpışmanın geldiğini anlayan ve bu temelde örgütlenen kitleler, onlardan daha ileriye götürüyor. İşçiler, sınıf içgüdüleriyle, gelmekte, olgunlaşmakta olan şeyin bir devrim olduğunu çok iyi kavlıyor ve buna göre hazırlanıyorlar. “Öncü” ile kitle yer değiştiriyor.

Belli araçlara dayanarak iktidarı ele geçirme ve koruma, her devrimin ve devrimci sınıfın yapması gereken şeydir. Burjuvazi, feodal egemenliği yıkmak için belli araçlar kullandı ve belli yerlerde üslendi. Bir üs olarak kullandığı yerlerden biri “belediyeler”di. Burjuvazi “belediyeler”i iktidarı ele geçirmede en önemli dayanaklardan biri haline getirdi. Hiç şüphesiz, proletarya devrimci bir sınıf olarak, sınıfsal yapısı ve sınıfsal amaçları açısından başka devrimci araçlara dayanacaktı. Genel olarak komiteleşme, proletaryanın tarihi devrimci misyonunu yerine getirmede kullanacağı, sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı araçlardı. Komiteleşme biçiminde örgütsel araçlar, ilk olarak 20. yüzyılın başlarında, Rus Devrimi’nde ortaya çıktı. Sovyetlerin ilk nüvesi olarak ortaya çıkan bu geniş kitle örgütlenmesi, daha sonra iktidarı ele geçirme araçları ve Ekim’de de iktidar organları olarak tüm emekçi sınıfları yapısına alacak düzeye geldi. Aynı nitelikteki örgütler, Alman Kasım Devrimi’nde ve İtalyan işçi ayaklanmasında “Konseyler” olarak ortaya çıktı. O güne kadar, tarihin gördüğü en kapsamlı kitle örgütleri olan “Sovyetler”, “komite ve konseyler” dünyayı değiştirmede proletaryanın dayandığı etkin araçlar olarak öne çıktı.

Devrim, sayısız gücün kesişmesi, sayısız çizginin birleşmesidir. Ve bir devrim sayısız belirtiyi, sayısız olayla kendini ortaya koyar. Bu anlamda devrim, basit bir gelişme sonucu olmayıp, çok daha karmaşık bir gelişmedir. O halde bu karmaşık gelişmenin itici güçleri derinlemesine kavranmalıdır. Devrimin itici güçleri de, düşüncede değil, ekonomik-toplumsal harekette aranmalı. Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkileri ve karşıtlıklarının gelişimi, sonunda kapitalist toplumun çözülmesine ve dağılmasına yol açar. Emek-sermaye çelişkisi, günlük yaşamda, sayısız görüngüde yansır. Günlük yaşamda kit-

lelerin önüne yeniden ve yeniden çıkar. Ve kitleler, sınıfsal içgüdüleriyle, kaçınılmaz bir devrime gidildiğini anlarlar.

Toplumun derinden sarsan hareket, sayısız belirtti, olay çatışma vb. ile kendini açığa çıkarır. Devrim gibi büyük bir tarihsel hareketin temelinde sayısız olay ve üst üste biriken güç vardır. Devrimi gerçekleştirecek güçler çok yönlü hazırlık ve çaba içine girerler. Bugün büyük bir tarihsel hareketin gelişmekte olduğunun işaretlerinden biri de, kitlelerin sanat alanındaki yoğunlaşmasıdır. Sınıf mücadelesinin seyrek periyotlar halinde seyrettiği dönemlerde, bazen, bir ilerici demokrat yazarın kitaplarının basılıp okunması bile, toplumda köklü bir değişimin belirtisi sayılırdı. Oysa ki günümüzde, bir değil çok sayıda sanat eseri yayımlanıyor ve okunuyor. Bu bile, kendi başına toplumun nasıl bir tarihsel değişimin eşiğinde olduğunu gösteriyor. Bulduğumuz topraklarda daha ileri bir durum var. Her yerde çok sayıda insan gruplar halinde sanat yapıyor. Bu yönde her gün artan güçlü bir eğilim ve yönelim var. Devrimci hareket bunun anlamını derinlemesine kavramış değil. Geniş kitlelerin sanata artan ilgileri geçici bir heves değildir; toplumu her anlamda değiştirmenin, onu alt-üst etmenin açık bir ifadesidir. Bu, ekonomik alandaki çatışmanın ideoloji alanında açığa çıkmasıdır.

Üst üste binen çelişkilerin şiddetlenmesi, sınıf çatışmasının yoğunluğu nedeniyle, dünyanın en öne çıkan ülkeleri arasında yer alıyoruz. Dünyada, devrime en yakın ülkeler içinde bulunuyoruz. Bu durum, dünyanın dikkatlerinin buraya çekilmesine neden oluyor. Uluslararası burjuvazinin öfkelerini ve saldırılarını üzerimize çektiğimiz gibi; dünya proletarya hareketinin ve tüm ilerici güçlerin de ilgisini ve desteğini kazanmış durumdayız. Reformist sol hareket, bu ilginin kendisine olduğunu sanıyor; fakat bu ilgi ve destek asıl olarak devrimin kendisindedir. Reformist hareket sadece devrimin yarattığı etkiyi bol miktarda sömürüyor. Burada anlaşılması gereken şey, öylesine bir devrim söyleyanıyorki, her türden reformist hareket bile bundan yararlanarak, adımı duyurmaya kalkışıyor. Bir devrimin zorunluluğu ekonomik ve politik olgular tarafından öne çıkartılmışsa; değişim zorunluluğu, kendisini binlerce yolla belli eder. Emekçi kitleler, yaşamlarında tam bir değişiklik yapmak için çeşitli mücadele biçimlerine başvururlar. Her gün yeni yeni insanlar koşulların ve mücadelelerin etkisiyle uyanır ve harekete geçerler. Bu uyanış, devrimci kitle gösterilerine, sokak eylemlerine, devrimci çalışmanın daha başka alanlarına yansır. Büyük bir potansiyel güç ise harekete geçmeyi bekliyor. Dışımızda varolan bu büyük güçle bağ kurmak, onları harekete geçirmek; harekete geçenleri hedefli-örgütlü duruma getirmek görevi bize düşüyor.

Sınıf mücadelesi şiddetlendikçe; emekçi kitleler proletaryanın öncülüğünde ve yönlendiriciliğinde iktidarı ele geçirmek için harekete yöneldikçe, oportünist ve reformist küçük-burjuva hareketin yalpalamaları da o ölçüde açığa çıkar. Kendi sınıf mücadelesi pratiğimizde küçük-burjuva yalpalamalarının hangi noktaya vardığını gördük: Kitlelerin devrimci kalkışmalarını engellemek için ekonomik, politik olguları yok saymak ve sistemin çelişkilerini yumuşak göstermek. Dünden farklı olarak, bugün, halk kitlelerini denetim altına almak için, onları reform istemleriyle oyalamaya çalışıyorlar. Oportünizmin bu konuda en belirgin taktiği, genel devrimci söylemler altında, somut olarak, pratik olarak reformizmle uğraşmasıdır. Küçük-burjuva hareket, kitleleri devrimci mücadeleden alıkor ve onları devrimden uzaklaştırır.

İşçi sınıfını ve halk kitlelerini devrime hazırlamak, proletaryanın devrimci sınıf partisinin görevidir. İşçi sınıfı, tarihi devrimci misyonunu yerine getirmek için gereken teorik, politik ve örgütsel yeteneği ancak proletaryanın devrimci sınıf partisiyle kazanabilir. Ancak Leninist Parti, proletaryayı çok yönlü olarak iktidara hazırlayabilir.

BAĞIMLI ÜLKELERDE ZORUNLU DEĞİŞİM

Bağımlı kapitalist ülkelerde birbirinden farklı ve karşıt yönlerde politik değişim yaşanıyor. Politik alt-üst oluşlar, ancak uluslararası ilişkiler alanında, emperyalist-kapitalist sistemin genel durumunda aranabilir. Kapitalist sistemdeki her yeni durum, kapitalist ulusları çeşitli düzeylerde etkiler; ama mutlaka etkiler. Çünkü kapitalist uluslar, dünya pazarı içinde birbirine çok sıkı olarak bağlanmıştır.

Bir çok bağımlı ülkede yönetimler arka arkaya düşmeye başladı. Diğerlerinde ise, emperyalist güçlerin bu yönde zora dayanan dayatması var. Bu noktada bir çok insan, kendine şunu soruyor: Bu ülkeler zaten bağımlı değil mi? Yönetimler emperyalistlerin her isteğini yapmıyor mu? Emperyalist güçlere herhangi bir sorun mu çıkarıyorlar ya da aralarında bir sorun mu oluştu, vb. Bu sorularla durum aydınlatılamaz. Çünkü konunun derinlerine inemiyor. Doğru cevaplar alabilmek için doğru sorular sormak gerekir. Ancak şöyle bir soruyla başlanabilir: Tüm bunlara rağmen neden bir politik rejim değişikliği oluyor ya da dayatılıyor? Bu soruya cevap verebilmek için, sorunun temellerine inmemiz gerekiyor.

Tüm bu politik değişikliklerin temelinde, ekonomik değişim yatıyor. Yeni bir sömürü biçimi olan yeni-sömürgecilik, ekonomik bağımlılığa dayanır. Ekonomik bağımlılık, mali-bağımlılık (borçlanma) ile başlar. Süreç içinde ekonominin tüm alanlarını kapsar. Yeni durum, ülkelerin biçimsel bağımsızlıklarına dokunmaksızın, ekonomik olarak bağımlı hale getirmeye, ekonomik olarak ilhak etmeye dayanır. Fakat bu süreç bir kere başladı mı, zorunlu olarak derinleşir. Sermaye dünya düzeyinde birikim ve merkezileşmesine bağlı olarak, uluslararası tekeller tarafından absorbe edilir. Ekonomik ilhaki sonuna kadar vardırma süreci, önündeki engelleri yıkararak ilerler. Bağımlı ülke, artık başlardaki (başlangıçtaki) durumda değildir. Bağımlılık derinleşmiş, emperyalizmin egemenliği (boyunduruğu) iyice güçlenmiştir.

Emperyalist ülkelere bağımsızlığını yeni

kazanmış ülkelere sermaye girişi, işbirlikçi burjuvalar aracılığıyla gerçekleşti. Emperyalizm, ekonominin tüm dallarına yayılırken, işbirlikçi sermaye de, tekeli düzeye ulaştı. Gücü oranında ortalama kârı cebe indirdi. Uluslararası tekeller ve emperyalist devletler ise, daima bunun daha fazlasını istediler. Ekonomik ilhakin ilerlemesine bağlı olarak emperyalist sermaye, iç zenginlik kaynakları ve tüm iç pazarı daha fazla ve doğrudan denetimine almak için, tüm gücünü ve nüfuzunu kullandı. Bunun için politik engellerin aşılması gerekiyordu. Bu ülkelerdeki politik ilişkiler, resmi politika, emperyalizmin yeni ihtiyaçları, gelişimi ve yeni güç durumuna denk gelmiyor, engel oluşturuyordu. Yeni duruma uygun bir politika gerekiyordu. Bu gelişmeye bağlı olarak, politik yapı değişikliğe uğratıldı. Çıkarları gereği buna karşı çıkanlar ise, askeri yolla etkisizleştirildi, etkisizleştiriliyor. Emperyalizm, ekonomik ilhakin sonuna kadar vardırılması yolunda herhangi bir politik engel kalsın istemiyor. Bağımlı ülkelerdeki politik yönetimlerin artı ardına düşmesinin ana nedeni budur.

Aynı doğrultuda başka bir gelişme de, “iç egemen” güçler açısından yaşanıyor. Önceki resmi politika, egemen güçlerin daha önceki güç ilişkilerini yansıtıyordu. Burjuvazi, henüz zayıf ve askeri bürokrasi ise güçlüydü. Kapitalizmin gelişimi sonucu, burjuvazi epey güçlendi. Bunun sonucu olarak, politik güç ilişkilerinin de değişmesi gerekiyordu. Bir dizi iç çatışmalar yaşandıktan sonra, her şey modern kapitalist bir ülkede olması gereken düzeye oturdu. Sermaye tüm politik gücü ele geçirdi. Askeri-bürokratik devlet aygıtı, sermayenin yanında bir güç değil; tamamen onun denetiminde bir güçtür artık. Bu anlamda resmi politikanın, yeni güç ilişkilerine, sermayenin yeni yönelimine göre şekillenmesi gerekiyor, zorunlu olarak yeniden şekilleniyor da.

Bu noktada bir şeyin çok daha iyi anlaşılması gerekiyor. Bağımlı ülkelerde, politik yapının yeniden biçimlenmesi, onun sınıfsal niteliğinde, ezilen ve sömürülen kitle-

**Bağımlı
ülkelerde, politik yapının
yeniden biçimlenmesi, onun
sınıfsal niteliğinde, ezilen ve
sömürülen kitleler üzerinde, ezen ve
sömüren güçlerin bir baskı
aygıtı olması karakterinde bir değişiklik
değildir ve olamaz. Devlet iktidarının
emekçi kitleler karşısındaki konumu
değişmez. Sermaye zemini üzerinde
hareket eden bir politik aygıtın işlevi
ve sınıfsal konumunda bir değişiklik
söz konusu değildir. Tekellerin her
planda gericiliğini yansıtan
yapısında buna aykırı bir
değişiklik de
gerçekleşmez**

ler üzerinde, ezen ve sömüren güçlerin bir baskı aygıtı olması karakterinde bir değişiklik değildir ve olamaz. Devlet iktidarının emekçi kitleler karşısındaki konumu değişmez. Sermaye zemini üzerinde hareket eden bir politik aygıtın işlevi ve sınıfsal konumunda bir değişiklik söz konusu değildir. Tekellerin her planda gericiğini yansıtan yapısında buna aykırı bir değişiklik de gerçekleşmez. Sermayenin birikimi ve merkezleşmesine bağlı olarak, devlet makinesi bir baskı aygıtı olarak daha bir yetkinleştirilir. O halde, bağımlı ülkelerdeki politik yapıdaki değişim, egemen güçlerin yeni güç dengelerini, emperyalizmin yeni ihtiyaçlarını ve ekonomik ilhakın derinleşmesini yansıtan bir değişikliktir.

Politik yapıların değişimi, (resmi politikada değişim) emperyalizmin çeşitli biçimlerdeki müdahalesiyle hızlanmakla birlikte (hatta görünürde sadece emperyalizmin müdahalesiyle oluyormuş sanısı yaratmakla birlikte) içte, bu müdahaleye cevap veren bir zemin var. Bunun ekonomik zeminleri olmadan, yalnızca dış müdahalelerle, arka arkaya bir değişim yaşanmaz. Her kapitalist ekonomi, dünya pazarına bağlanmıştır. Dolayısıyla, dünya pazarındaki bir kriz, dalgalanma ya da yeni bir gelişme, tüm kapitalist ekonomileri vurur; onları değiştirmeye zorlar. Hiçbir kapitalist ekonomi de buna karşı duramaz. Resmi politikalar çöker; yeni duruma denk yeni resmi politikalar oluşturulur.

Ekonomik ilhakın sonuna dek götürülmesi, emperyalizm ve az sayıdaki işbirlikçi tekelci sermaye dışında, en başta emekçi sınıflar olmak üzere toplumun büyük bir yıkım yaşamasıdır. Bu, iç çelişkilerin keskinleşmesi ve şiddetlenmesine yol açar, yol açmak zorundadır. Bu süreçte toplumun tüm di-

namik güçleri, tüm yıkıcı güçler, zincirlerinden boşanır ve sistemin üstüne yıkılır. Halk kitleleri yaşam koşullarını köklü bir biçimde değiştirmek için kıyasıya bir kavgaya tutuşur.

Diyalektik çok yönlü düşündürmektir. Bağımlı ülkelerde sadece burjuva doğrultuda bir değişim olmuyor; bir de karşıt yönden bir hareket geliyor. Bunun dünyayı etkileyen örneği Latin Amerika ve bir çok yerde kitlelerin sola kaymasıdır. Latin Amerika somutunda, hem gerilla savaşı var, hem de parlamenter mücadele. Oradaki mücadele biçimlerinin altında yatan devrimci özü doğru kavramalıyız. Bu öz, emekçi kitlelerin yeni bir dünya kurma istenc ve kararlılığıdır. Yeni bir dünyaya geçişin politik biçimi ne olursa olsun, bu geçiş mutlaka bir devrimle; toplumsal bir devrimle olacaktır. Bir toplumsal devrimin zorunluluğunu ve devrimci zorun tarihteki rolünü parlamenter yola girenler de anlayacaktır.

Bir devrimci ayaklanma, işçi sınıfı dışındaki devrimci toplumsal gruplar tarafından başlatılmış olsa da; birincisi, bu ayaklanmaya işçi sınıfı katılmadan fazla ileri gidemez ve uzun sürmez; ikincisi, kapitalist bir toplumda işçi sınıfının önderlik etmediği hiçbir sosyal hareket başarıya ulaşamaz; üçüncüsü, bir devrimci hareket, somut duruma göre küçük-burjuvazi tarafından başlatılsa bile, işçi sınıfının önderliği ve programı olmaksızın o hareket sosyalizme dönüşemez. Sosyalizm, işçi sınıfı önderliğinde ve işçi sınıfı tarafından kurulan bir toplumsal düzendir. Burada görev, işçi sınıfına ve devrimci sınıf hareketlerine düşüyor: Devrimci halk hareketlerine önderlik etmek, iktidarı ele geçirmek, demokrasiyi kurmak ve sosyalizmi inşa etmek.

C.DAĞLI

LİDER KARGO İŞÇİLERİNE SALDIRI

Onlar, yılmadan, yorulmadan, haklarını arayan, bir tenekte içerisinde yanan ateşin etrafında toplanan, 160 gündür yağmur, çamur, kar, soğuk dinlemeden direnişi sürdüren Lider Kargo işçileri...

Gün geçmiyor ki, yeni bir saldırı ile karşılaşsınlar. Üzerinde yaşadığımız topraklarda, işçi ve emekçilere yapılan baskıdan, onlar da payını alıyor.

Birkaç gün önce, patron işyerine geldiği sırada, patronun yanında bulunan çanak yalayıcıları direnişteki Lider Kargo işçilerini tahrik etmişler, sözlü sataşmalarda bulunmuşlar. Lider Kargo işçileri bu sataşmalara gereken cevabı verince çevik kuvvet polisleri direnişteki işçilere saldırmış, işçileri sürükleyerek direniş yerinden uzaklaştırmışlar. Kaç gündür işçilerin ısındıkları ateşi söndürmüş, orada asılı olan pankartlarını da sökmüşler. Buna rağmen işçiler kararlılıklarından bir şey kaybetmiş değiller. İnatla direnişi sürdürüyor ve destek bekliyorlar. Onlar sözlü verilen destekten çok, devrimcileri ve diğer işçileri yanlarında görmek istiyorlar.

Lider Kargo işçileri, olaylardan sonra, lütfen işyerinin önüne gelen Kanal D'nin olayı "işçiler, patrona saldırdı" şeklinde vermesini de eleştiriyorlar. Eylemde oldukları günler boyunca bir kez yanlarına gelmemiş olan medyanın olayları çarpıtmada nasıl ustalaşmış olduğuna duydukları kızgınlığı dile getiriyorlar.

Buradan tüm saldırılara karşı bir kez daha Lider Kargo işçilerinin yanında olacağımızı haykırıyoruz.

LİDER KARGO İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!

GAZİ DİK'TEN ÇALIŞMALAR

İşçilerin ve emekçi halkın işe gitme saatinde DİK'liler olarak çıkardığımız DİK Broşürlerini 10 Mart Perşembe sabahı, saat 06.30'da başlayarak, işçilerin yoğun oldukları ana caddelerde ve İETT duraklarında bulunan Gazi halkına dağıttık.

Gazi'nin yoksul işçi ve emekçileri Devrimci İşçi Komiteleri'nin broşürlerini sevinçle alarak bizlere teşekkürlerini sundular. Onlara, "işçilerin, emekçi halkların ve öğrencilerin kurtuluşu ancak devrimdir" dedik.

Ve 9 Mart gecesi işçi ve emekçilerin yoğun olduğu bölgelerde "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "Bütün İktidar Emegın Olacak", yazılamaları yaptık.

Gazi Devrimci İşçi Komiteleri olarak, işçileri ve emekçileri kendi öz örgütlülükleri olan komite ve konseylere çağırıyoruz. Ancak bu şekilde sermaye sınıfıyla mücadele edebiliriz.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
Gazi DİK**

MART ATEŞİNDE

SIYASİ KRİZ

Devrimci eylem, niteliğinden aldığı güçle, kendi yolunu açar ve amacına ulaşmakla kalmaz; toplumda belli bir olgunluğa ulaşan bir çok çelişkiyi de açığa çıkarır, harekete geçirir ve nihayet, nicel gücüyle kıyaslanamayacak kadar yaygın bir çatışmayı tetikler. SEKA, onu başlatıp yürütenlerin niyet ve hedeflerinden bağımsız olarak, böyle bir eylemde. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için Beyazıt Meydanı'nda yapılan eylem de, aynı amaçla aynı gün yapılan reformist içerikli gösterilerin yanında, işte bu devrimci yönleriyle öne çıktı.

Hem SEKA, hem de 8 Mart Beyazıt eylemi, yüzlerle ifade edilmiş bir nicelikle yapıldı. Ama, her ikisi de patlamaya hazır bir bombanın pimini çekti. Bu arada, burjuvazinin şişirdiği balonlar da patladı.

Kimi zaman yılışık, kimi zaman kibirli ve aşağılayan tavırlarıyla AKP hükümeti, bir türlü üstesinden gelinemeyen ekonomik ve siyasi krizler nedeniyle taşıdığı korku ve endişelerden yorulmuş işbirlikçi tekelcilere, sahte bir özgüven aşısı gibi geliyordu. Tayyip Erdoğan, bütün sonradan servet biriktirenlere özgü açlığı, hırsları, kafalarına basa basa yükseldiği yoksullara duyduğu korku ve nefretiyle, böyle bir hükümet için elbette biçilmiş bir kaftandı. Ecevit-Demirel gibi uzun yıllar bir toplumu yönetme sanatında ustalaşmış demagogların bir türlü dile getiremediği gerçek burjuva duyguları, acemi Tayyip emekçilerin suratına söylemekten çekinmiyordu. İşsizleri azarlıyor, tarım üreticilerini aşağılıyor, işçileri ağızdan tehdit ediyordu. Ama, ard arda meydana gelen bir dizi olayın yanında esas olarak SEKA ve sonra 8 Mart eylemi, AKP hükümetinin kafasını çok sert bir duvara çarpmasına neden oldu. Ve, burjuva egemenlik sanatında henüz pek acemi oldukları için, ne tehlikenin farkına vardılar, ne de yangına körükle gittiklerinin. AB sermayesi ve TÜSİAD devreye girmek zorunda kaldıysa da, bu acemiler işleri burjuvazi için daha da berbat etti.

Son aylarda üst üste gelen bir dizi olaydan sonra AKP, şimdi, geceyarısını geçince balkabağına dönen Küllkedisi masalında-ki sekiz atlı kupaya benziyor. Hem ekonomik, hem de siyasi

planda yakın zamana dek gözden ırak tutulan ne kadar çelişki ve çatışma varsa, bu bir dizi eylemden sonra harekete geçti. Özellikle SEKA'yla başlayan süreç, işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu özgüveni açığa çıkardı. Bu özgüven politik yönden sağlamlaştığında ve birikmiş öfke bu özgüvene eşlik ettiğinde, ancak o zaman emekçilerin önünde hiçbir zorba güç duramaz. SEKA'nın hemen yanında bitiveren 8 Mart Beyazıt gibi devrimci eylemler, birbirinden kopuk gibi görünen olayların, esasında, canlı bir organizma gibi nasıl sınıf mücadelesinin genel seyrine etki ettiğine tanıklık etti.

Bir toplumda tüm emekçi sınıfların duyumsadığı derin ve acil sorunlar bu denli birikmişse; işte o zaman -milyonların değil ama-, yüzlerin eylemi bile büyük sarsıntılar yaratır. Beyazıt eylemine polis, öncekileri pek de aratmayan bir vahşilikle saldırdı. İlk gün tekelci basın, her zaman olduğu gibi, emekçilere dehşet saçsın diye yayınladı. Ama eylem, sadece dehşet değil, öfke de yarattı; bununla beraber, başka çelişkiler harekete geçti. Ve sonuç, burjuvazinin ve egemenlik aygıtlarının arasındaki siyasi krizin ne denli derin ve kırılgan olduğunu gösterdi.

AB'nin Derti...

Tüm burjuva çevreler gibi sosyal-reformistler de, Emekçi Kadınlar günü için yapılan Beyazıt eyleminden sonra, egemenler arasında yaşanan sarsıntıyı, şu basit ve yavan nedene bağladılar: AB troykası aynı gün Türkiye'deydi ve onlar olmasaydı, Beyazıt'ta sergilenen polis vahşeti, daha öncekilerde olduğu gibi, gerçekleştirilecekti. (Burjuvazi kadar sosyal-reformistler de bu olayı geçiştirmeye eğilimliydi; ertesi gün çıkan gazetelerinde bu olay, bir dipnot haberlerinden öteye geçmiyordu) Fakat AB troykası, bu olaya tepki gösterince, TC'ye bir demokrasi dersi verilmiş oldu. Bu yavan ve basit düşünce, AB'nin çeşitli konulardaki dayatmalarının demokratik ve insani nedenlerden kaynaklandığına dair katıksız reformist hayalin ürününden başka bir şey değildir.

İşin aslı, burjuvazinin ve reformizmin yutturmaya çalıştığı-

dan çok daha farklı. Aynı akşam BBC ve AP gibi dünya haber ajansları, eyleme yapılan vahşi saldırıyı tüm dünyaya duyurdu. Dünyada emekçiler ve TC'yle çelişkisi olan bütün çevreler, bu görüntüleri öfkeli yorumlarla verdiler. Dünyada yükselen tepkiler,

Ankara'da bulunan AB Troykasının dikkatini çekti. Troyka üyeleri, kişisel bir tavır yerine, ertesi sabah Brüksel ile telefon görüşmesi yapıp, AB'nin tavrını belirlediler. AB, her düzeyde olaya tepki duyduğunu açıkladı. AB'nin bu tavrını nasıl görmek gerekiyor?

Birincisi, AB'nin esas amacı, müzakere sü-

recinde masanın üzerinde biriken bir çok konuda AKP hükümetini sıkıştırmaktı. AB ile AKP hükümeti arasındaki gerilim, son birkaç aydır sürekli yükseliyordu. Kreschmer, AB'nin Türkiye'deki elçisi sıfatıyla, AKP'nin gönülsüzlüğünü ve ipe un serme tavrını eleştirince, Abdullah Gül, yılışık ve sinik tavrılarına hiç uygun olmayan bir tepki gösterip, "O da kim oluyor!" diyerek efelenmişti. Beyazıt'taki vahşi saldırıdan sonra roller değişti. Efelenen, AB troykasıydı, A.Gül ise, o alışık olduğumuz sinik ve yılışık tavrına geri dönmüştü. Köşeye sıkışan TC, uzun süredir beklettiği bir protokole imzayı atınca, ilk gün gürüldeyen Avrupa Parlamentosu'ndan, polis saldırısına ilişkin neredeyse TC'nin gönlünü okşayan bir karar çıktı. 19 Aralık katliamı öncesi ve sonrası hatırlanınca, bu tavırda hiçbir sürpriz yok elbette.

İkincisi, eğer TC aynı vahşi ve aymaz tavrını sürdürürse, bunun içeride ve dünya emekçileri arasında yaratacağı öfkenin, AB'yi kaygılandırmış olmasıdır. İçeride bu tür vahşet gösterileri, dehşet duygusundan çok, artık öfke yaratıyordu. Tüm dünyada ise, Türkiye'ye karşı olumsuz duygular artıyordu. Oysa, AB'nin bugün ve yarın Türkiye'ye ihtiyacı vardı. Onu kapısının önünde bağlı tutmaya çalışırken, kendi emekçileri arasında Türkiye aleyhine yükselen öfkeyi de yatıştırmalıydı. İçerde ve dışarıda yükselen öfkeye, AB bir fren yaptırmaya çalıştı.

Ama sonuçta ne oldu? AB'nin ikazlarına, Avrupa Parlamentosu'nun "gönül okşayan" kararına rağmen AKP, işi, bu vahşeti açıktan savunmaya kadar vardırdı. Dahası, "Siz de aynı şeyi yapıyorsunuz" diyerek, ikiyüzlü burjuva diplomasinin en temel kurallarını da çiğnedi. Bu aymaz tavır, dünyada daha büyük bir tepki yarattı. Hürriyet'teki yazısında Yalçın Doğan, sadece AB ülkelerinde değil, Ürdün, Malezya, Tayland ve Kanada gibi akla hayale gelmeyen ülkelerde bile, Beyazıt vahşetine ilişkin basına yansıyan öfkeyi şöyle anlatmış: "Bu ülkelerde yayımlanan haber, yorum ve fotoğraflar zehir zemberek. Tepkiyi daha da sivri kılan ise, **bizim hükümetin tavrı.**"

Bakın şu "Allahın işine"!! Tam da Tayyip'in dünyanın her tarafını gezmeye başladığı, gittiği her yerde Türkiye'nin ne denli sevgi ve saygı gördüğünü kanıtlamaya çalıştığı bir zamanda, neredeyse bütün dünya Türkiye'ye tavrı alıyor. Demek ki bütün ge-

zilerde Tayyip'in sergilemekten kaçınmadığı kibir, şişinerek öküz olduğunu sanan kurbağa tavrı, kendini hiç de ilgilendirmeyen işlere olur olmaz burnunu sokması, meğer bu ülkelerde büyük tepki toplamış. Tıpkı İsrail gibi Türkiye de, dünya halklarının nefret ettiği bir ülke olmaya aday. İsrail'in Filistinlilere uyguladığı vahşet, nasıl tüm dünyayı ayağa kaldırıyor, Türk hükümetinin emekçilere uyguladığı vahşet de, işte böyle tepki topluyor.

Asıl Dayağı Kim Yedi?!

Devrimci 8 Mart, yalnızca Türk hükümetinin dış ilişkilerde yaşadığı tikanıklık, tecrit ve çelişkileri patlatmakla kalmadı, e-gemenler arası iç çelişkiler de patladı. Siyasi krizin birikimi, neredeyse bütün yönleriyle harekete geçti. Tayyip medyayı suçladı, medya hükümeti ve polisi, polis de yasaları ve onları çıkarıcıları suçladı. TÜSİAD da işin içine girdi. Böylece, burjuva sınıfın ve devletin farklı kesimleri içindeki ayrılıklar su yüzüne çıktı. 8 Mart, burjuva sınıf için politik bir yenilgi oldu. Ve herkes, bu yenilginin faturasını karşı tarafa çıkarmak için var gücüyle çalışmaya başladı. Politik yenilginin temelinde, burjuva yalan ve demagojilerin, artık toplumda itibar görmemesi yatıyor. Bir süredir AKP'nin "reform" diye topluma sunduğu her şey, elinde patlamaya başlamıştı. SSK'nın devriyle ortaya çıkan kaos, milyonlarca yoksulu sarstı, insanlar hastane köşelerinde ve sıralarında adeta ölümü beklerken, hükümetin bu konudaki yalanlarını daha iyi kavradılar. SEKA ve diğer fabrikaları kapatma girişimleri ise, yalan ve demagojilerin ne kadar iş yaradığına işaret etti. Kısacası insanlar artık, "reform"un burjuvazinin elinde ne anlama geldiğinin farkına varıyor, bu da kaynaşma ve huzursuzluğu had safhaya çıkartıyordu.

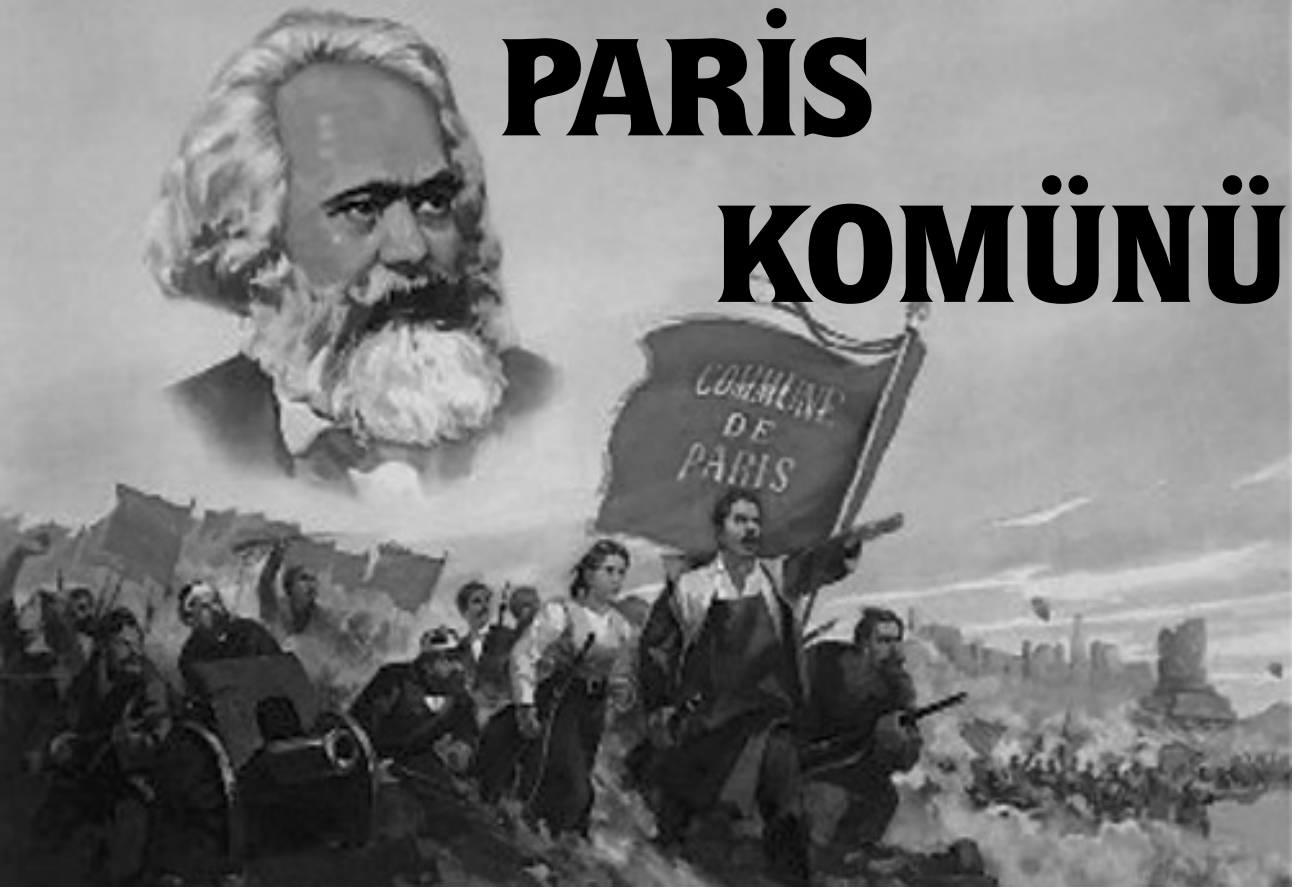
Kısa sürede bu kaynaşmanın sonucu, en tepelere dek ulaştı. AKP ve CHP'den istifalar ardı ardına gelmeye başladı. Düzen içi bir muhalefet kanalı, toplumda yeni bir umut yaratacak burjuva bir parti olmadığı için, burjuvazinin son gelişmelerden duyduğu kaygı, daha da büyüyor. AKP ise, kendinden önceki hükümet partileri gibi, tarihin çöplüğüne gönderileceği günün yaklaştığını hissettikçe, daha da hırçınlaşıyor. Son dönemde AKP'ye danışmanlık yapmaya çalışan ve MİT'ten kadrolu olduğu söylenen Fa-tih Altaylı, şunları yazarken aslında burada anlattığımız siyasi krizin Tayyip'e etkilerini dile getirmiş: "Ben yılların tecrübesiyle bilirim ki, basını suçlamaya başlayan siyasetçiler; özgüvenlerini kaybetmeye başlayan siyasetçilerdir. Tayyip Erdoğan'ın özgüven kaybı başladıysa, biraz erken başladı demektir."

Erken mi? Ecevit-Demirel gibi burjuva siyasetine onyıllar boyu demir atanlar düşünülürse, 2,5 yıl elbette erken! Ama zaten, burjuva liderin ömrü de, burjuva siyasetin ömrü kadardır. Özgüvenini kaybeden AKP değil, bütünüyle burjuva sınıftır.

8 Mart'ın bir çok devrimci sonucu arasında, belki de en önemli çıkarılması gereken budur. Burjuvazi, şişirilmiş sahte özgüveni kaybetti; dayak atan değil, politik açıdan dayak yiyen oldu.

PARİS

KOMÜNÜ

“Fransa'nın 1789'dan sonraki iktisadi ve siyasi gelişmesi sonucu elli yıldan beri Paris'te hiçbir devrim proleter bir niteliğe bürünmeksizin patlak vermedi. Öyle ki zaferden sonra onu kanı pahasına satın alan proletarya, kendi öz istemleriyle sahneye giriyordu. Bu istemler Paris işçileri tarafından erişilmiş bulunan olgunluk derecesine göre, az çok bulanık, hatta karışık bir nitelik taşıyorlardı. Ama kısacası hepsi de kapitalistler ile işçiler arasındaki karşıtlığı ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Bu işin nasıl yapılacağı ise doğrusunu söylemek gerekirse bilinmiyordu...” diye yazıyordu Marx, 1871 Paris Komünü öncesi Fransız devrimleri ve sınıf savaşının içinde bulunduğu politik atmosferi tarif ederken...

Paris Komünü, işçi sınıfının bu ilk iktidar deneyimi, Marx'ın tahlil ettiği koşullar içinde filizlenmiş ve proletaryanın iktidarı alma savaşında henüz tüm netliğiyle göremediği noktaları pratikte açığa kavuşturmuş eşsiz bir örnektir.

Yaşanmasından tam 134 yıl sonra bugün bile burjuva sınıfın nefret duygularını üzerine çeken, proletaryanın belleğinde ise tüm görkemi ve canlılığıyla yaşayan ölümsüz Komün nasıl doğmuş ve sınıf mücadelesi içinde nasıl bir etkinlikte bulunmuştur!

1848 Devrimi'nin kanlı Haziran yenilgisinden sonra proletarya, imparatorluğun ağır sefalet koşulları altında sessizliğe bürünmüştür. Bu sessizlik, devrimin yenilgisinin yaralarını saran ve sonraki çarpışma için güçleri toplayan, fırtınayı biriktiren bir sessizliktir.

Fırtınayı uyandıran, Avrupa'nın ufkunda beliren savaş oldu. Fransa'nın iktidarını elinde tutan III. Napolyon, yayılmacı amaçlarla Prusya'ya savaş açmış, ama açtığı bu savaşta ardı ardına ye-

nilmeye başlamıştı. Napolyon iktidarı hızla uçuruma sürüklenirken, toplum üzerinde uyguladığı terör de artıyordu. Savaşan, cephelerde yenilgiye uğrayan, aç ve imparatorluk tarafından soyulmuş Fransa'nın ufkunda, yeni bir toplumsal devrim belirlemeye başlamıştı. Fransa'nın taşra kentlerinde yerel devrimci ayaklanmalar birbiri ardına patlak veriyordu.

III. Napolyon, yönetici sınıfların “çürümüş bir ceset” olan yüzünü gösteren bu savaşta uğradığı bozgunu kabul ederek, Fransa'yı Prusya'nın ayakları altına seren bir teslimiyet bayrağını çekmişti. Napolyon'un teslim bayrağını çekmesinin hemen ardından, Paris işçileri ve emekçileri halen devam eden savaşın daha da ağırlaştırdığı koşullar altında imparatorluğu devirerek Cumhuriyet'i ilan ettiler.

Cumhuriyetle birlikte iktidar burjuvazinin eline geçti. “Ama Cumhuriyet tahtı yıkmadı. Yalnızca kendine bırakılan boş yeri doldurdu. Cumhuriyet sosyal bir zafer olarak değil, ulusal savunma önlemi olarak ilan edildi. Bu hükümetin ilk adımlarından bazıları, onun imparatorluktan yalnızca yıkıntıları değil, işçi sınıfı karşısında korkuyu da miras aldığını göstermekte” diyen Marx, işçi sınıfının düşmanın neredeyse Paris kapılarına dayandığı bu kriz anında, burjuva sınıfın tüm engellerine karşın, genç cumhuriyetin tüm olanaklarından, kendi örgütlenmesini güçlendirmek yönünde kararlıca yararlanması gerektiğini vurguluyordu.

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte Prusya'ya yönelik işgal tehdidi tamamıyla ortadan kalkmıştı. Buna karşın savaşta elde ettiği üstün konumdan faydalanmak isteyen Prusya, Fransa'nın iki zengin kentini ilhak etmek için Paris üzerine yürümeye devam ediyordu.

Napolyon'un tahttan indirilmesinden sonra, Fransa'nın Prusya'ya saldırısından kurtuluşunun tek yolu, Marx'ın belirttiği gibi tüm Parisli işçilerin silahlandırılmasında geçiyordu.

"Fakat Paris'i silahlandırmak, devrimi silahlandırmak demektir. Paris'in saldırgan Prusya'ya karşı zaferi Fransız kapitalisti ve onun devlet içindeki asalaklarına karşı bir zaferi olabilir."

Ulusal çıkar ile sınıfsal çıkar... Aynı yerde birleşebilir miydi? Yaşadığı deneyimlerin ve geçirdiği devrimlerin ışığında burjuva sınıf hiçbir şeyden silahlı bir proletaryadan korktuğu kadar korkmayacağını gösteriyordu. Bu, ülkesini ilhaka gelen bir düşman ordusu bile olsa. Bu yüzden Fransız burjuvazisi hiç tereddüt etmeden Prusya gericiliğini seçti. İki düşman ülke iktidarlara, proletaryanın ortaklaşa katliamında birleşti. Prusya'nın istediklerini aldığı bir barış anlaşması imzaladıktan sonra, Fransız burjuvazisi, Prusya'nın da desteğini alarak Paris'i silahsızlandırmak için harekete geçti.

Paris işçileri ne pahasına olursa olsun Prusyalıları yurtlarından kovmak ve ülke içinde toplumsal adaleti sağlamak istiyorlardı. Bu istek öylesine güçlüydü ki birleşik iki düşmanın, Prusya ve Fransa burjuvazisinin tüm namluları üzerlerine çevrilmişken, böylesi bir anda proletaryanın kendi iktidarını kurması ve koruması olanaksızken bile, kendilerini Paris'in yıkıntıları altına gömmeye yeminli işçiler ayağa kalktılar.

18 Mart 1871... 'Vive la Commune!' Haykırışının yankılandığı Paris sokakları, eşi görülmedik bir cürete, göğün fethine tanıklık ediyorlardı. Tüm Paris'in yönetimini ele geçiren işçiler tarihte bir ilki yaratmaya, ilk proleter iktidarı kurmaya soyunmuşlardı.

"Fransa'daki her gerçek devrimin girişiminin bürokratik ve askeri mekanizmayı şimdikinden farklı olarak ele geçirmeye değil, ortadan kaldırmaya dayanacağını belirtiyordum. Kita üzerindeki her gerçek devrimin temel koşulu budur. Kahraman Parisli arkadaşlarımızın giriştiği şey işte bu! Tarih böylesi bir örneği görmemiştir, eğer yenilirlerse bunun nedeni yalnızca soylulukları olacaktır" diyordu Marx, bu büyük cüreti coşkuyla selamlarken...

Burjuva hükümet taşralardaki komünleri ve ayaklanmaları denetim altına almayı başarmıştı. Ama ayaklanan Paris, "yüce ve ölümsüz olmaya mahkum" kendi komününü kurmayı başarmıştı.

Düşmanla çevrili Paris Komünü, o anki tarihsel koşullar içinde erken doğumunun acemiliğini taşısa da, her adımda öğreniyor ve öğretiyordu tarihe...

Komünün en büyük toplumsal önemini, varlığı ve etkinliği oluşturdu.

Komünün ilk kararı düzenli ordunun kaldırılması ve onun yerine silahlı halkın geçirilmesi oldu. İşçi sınıfının üzerinde ege-men sınıfın en önemli baskı aygıtı olan sürekli ordunun kaldırılarak yerine silahlı halkın geçirilmesi, devlet mekanizmasının parçalanmasının ilk ve en önemli adımı oldu. Ve yine bu adım sayesinde, kuşatma altındaki Paris, düşmanlarının saldırılarına dayanabiliyordu.

Komün polisin siyasal ayrıcalıklarına hemen son vererek onu merkezi hükümetin aleti olmaktan çıkardı. Ayrıca Komün'ün sorumlu ve her an görevden alınabilir bir memuru durumuna getirdi. Tüm diğer memurluklar da aynı biçime dönüştürüldü. Bu 'küçük' önem, yani memurların her an görevden alınabilir ve sorumlu olmaları (ayrıca ücretlerinin işçi ücretlerini geçmemesi) bürokratzmi ortadan kaldırmakla birlikte, bu mekanizmanın özel çıkarlar için kullanılmasının da önüne geçen bir önlemdi. Rüşvet, koltuğun sağladığı güç ve asalaklık devlet aygıtının bünyesinden

sökülüp atılıyordu böylece.

Eski hükümetin maddi iktidar aletleri ortadan kaldırıldıktan sonra, manevi baskı aleti olan rahiplerin iktidarını da ortadan kaldırmaya girişti Komün. Din işleri devlet işlerinden tam anlamıyla özgürleştirildi.

Öğretim kurumları parasız, halka açık hale getirildi ve bu alana devletin ve kilisenin müdahalesi ortadan kaldırıldı.

"İşçi sınıfı Komün'den mucizeler beklemiyordu. İşçi sınıfının halk kararlarıyla uygulanacak hazırlanmış ütopyalı yoktur. O daha yüksek yaşam biçimini gerçekleştirmek için uzun savaşlardan, koşulları ve insanları baştan başa değiştirecek tüm bir tarihsel süreçler dizisinden geçmek zorunda olduğunu biliyor."

Yaşayarak, sınavarak öğreniyor, politik ufkunu pratiğin deneyimleriyle güçlendiriyor proletaryaya.

Komün'ün 72 günlük iktidarının her gününü büyük bir zafer olarak alkışlayan Marx, Komün'ün aşırı dürüstlükten, iyi niyetten doğan kusurları yüzünden yenildiğini söylüyor ve bu kusurlardan ders çıkarmak zorunluluğuna işaret ediyordu.

Komün, burjuva hükümetin Paris'i silahsızlandırmak isteyecek iç savaşı başlatmış olmasına karşın, burjuvaziye karşı devrimci iç savaşı başlatmak istemedi.

İktidarı zorla ele geçirmiş olmakla suçlanmamak için, Prusya gericiliğinin Paris'te aldığı ilk yenilgisinin hemen ardından Versailles üzerine yürüyecek yerde, örgütlenmesi daha çok zaman alan Komün'ün seçilmesiyle uğraşarak değerli bir zaman yitirdi ve düşmana zaman tanımış oldu.

İktidarı ele geçirmelerine karşın, affedilmez bir biçimde bankaları kamulaştırmadılar. Komün para sıkıntısı yaşarken, burjuvalar bu bankalardaki paraları, Komün'ü ezme için kullandılar...

Yaptıkları ve yapamadıklarıyla Komün, proletaryanın sonraki savaşlarına büyük bir miras bıraktı.

"Paris'in verdiği kavga sayesinde" diye yazıyordu Marx. *"İşçi sınıfının kapitalist sınıf ve kapitalist devlet karşısındaki savaşımı yeni bir evreye girdi. Bu kavga sonucunda ne olursa olsun dünya çapında tarihsel bir önem taşıyan yeni bir çıkış noktası kazanmış bulunuyoruz."*

Enternasyonalin manevi evladı olan, üzerine çevrili namluların ortasında cüretli ayağa kalkışıyla tüm dünya proletaryasını kendine katan yürekli Komün, tarihin bu en eşitsiz savaşlarından olan savaşında yenildi. Paris'in sokakları yüreklerinin cesareti ve inançlarının gücüyle son ana dek savaşarak ölen binlerce komünarın kanlarıyla kıpkızıl oldu. Kıpkızıl ve ölümsüz bir anıt...

Kulağınızı Paris sokaklarının taşlarına dayayıp dinlerseniz eğer, bugün bile duyabilirsiniz;

"Daha gür açın yeniden"

***Biz düşersek eğer, çocuklarımız kazanacak
Süsleyin genç kuşağın göğsünü!"***

Diye haykıran Komün'ün kanının sesini... Göğüslerimizi süslüyoruz biz de, Komün'ün ve komünarların bizlere öğrettikleriyle... İnançla, cüretle, uzlaşmaz bir sınıf kını ve zafer kararlılığıyla...

Komün Bizde Yaşıyor!

Emperyalist-kapitalist sisteme meydan okuyan Yüzyılımızın Komünü, Küba'mızda, kanlarımızı komünarların kanlarıyla birleştiren savaşlarımızın bakışlarında, Ya Devrim Ya Ölüm kararlılığımızda yaşıyor. Komünün yiğit evlatları rahat uyuyun ölümsüz yatağınızda, çocuklarımız olan bizler, kazanacağız!..

Vive la Commune!..

ANTEP'TE NEWROZ

Kürt halkının isyanının simgesi olan Newroz bu sene de milyonların katılımıyla kutlandı. Antep'te de gerçekleşen Newroz kutlamaları günler öncesinden başladı. Akşamları mahallelerde lastikler yakıldı, sloganlar atıldı. Newroz mitingi de 20 Mart pazar günü gerçekleşti. Mitinge yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Geçen senelere göre daha kitlesel gerçekleşen Newroz mitingi İstasyon Meydanı'nda saat 11.00 civarında başladı. Mitingde Nilüfer Akbal ve yerel sanatçılar sahne aldılar.

Bizler de Kürt ve Türk halkının mücadele birliğini öne çıkarmak için, alandaki yerimizi aldık. Öncelikli olarak fuarın önünde bir araya gelerek "Newroz Piroz Be!-Mücadele Birliği" imzalı pankartımızı açtık ve İstasyon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş esnasında ve miting alanında "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Yaşasın Kürt-Türk halkının Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Ji Bo Azadi Aşti Şer Şer Şer" ve "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını haykırarak. Özellikle alana girerken attığımız "Yaşasın Kürt-Türk Halkının Mücadele Birliği" sloganı alanda bulunanlar tarafından coşkuyla ve alkışlarla karşılandı. Eylem esnasında ise bir çok kişi attığımız sloganlara eşlik etti. Alanda sloganlarımızla birlikte "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" pankartımızı da açtık ve sermayeye karşı emegin ortak mücadelesinde birleşmek gerektiğini vurguladık ve "Newroz Piroz Be" pankartımızı da herkesin görebileceği bir yere astık.

Newroz Kürt halkının zalim Dehaq'a karşı isyan ve başkaldırı günüdür. Şimdi yeni Dehaq'larla karşı karşıyayız. Yeni Dehaq'lar çok daha acımasız çok daha gaddar. Gün, Demirci Kawa'ların ruhunu kuşanarak emperyalistlere-kapitalistlere, yani yeni Dehaq'lara karşı savaşa günüdür. Emperyalizm ve kapitalizm nasıl ki bu zamana kadar Irak'a, Filistin'e, Kürdistan'a ve daha birçok ülkeye kan ve gözyaşı getirdiyse bundan sonrada kan ve gözyaşı getirmeye devam edecektir. Özgürlük kendi kollarımızda. Yeni Dehaq'lara karşı mücadelede birleşelim.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Mücadele Birliği Platformu/Antep

HALEPÇE VE QUAMIŞLULAR UNUTULMADI!

16 Mart 2005 Çarşamba günü, saat 12.30'da, Antep Adliyesi önünde Halepçe Katliamı'yla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. İHD'nin düzenlediği basın açıklamasına, yaklaşık 150 kişi katıldı.

Basın açıklamasında, 16 Mart 1988'de Saddam Hüseyin'in askerleri tarafından yapılan katliamda, 5 binden fazla insanın yok edildiği belirtildi.

Ayrıca bu katliamda kullanılan kimyasal ve biyolojik silah üretimi ve kullanımı konusunda ABD'nin başı çektiğine, hatta bunun için 1945'lerde kimyasal savaş servisi kurduğuna değinildi.

12 Mart 2004'te Quamişlo'da Kürtlere yönelik katliam da kınandı.

Şu anda Irak'ta sürmekte olan işgalde rol alan ABD'nin, Halepçe Katliamı için koşulları hazırladığı, zaten o dönemde kullanılan biyolojik ve kimyasal silahların ABD'den temin edildiği belirtildi.

Basın açıklaması, "Halepçe ve Quamişloları Unutmadık" sloganıyla sona erdi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

TTB'DEN İŞGALE KARŞI EYLEM

TTB'nin 19 Mart 2005 Cumartesi günü, saat 12.30'da, Irak işgalini protesto etmek için düzenlediği basın açıklaması, Antep Adliyesi önünde gerçekleşti.

TÜMTİS ve KESK'in de yer aldığı basın açıklamasına yaklaşık 250 kişi katıldı.

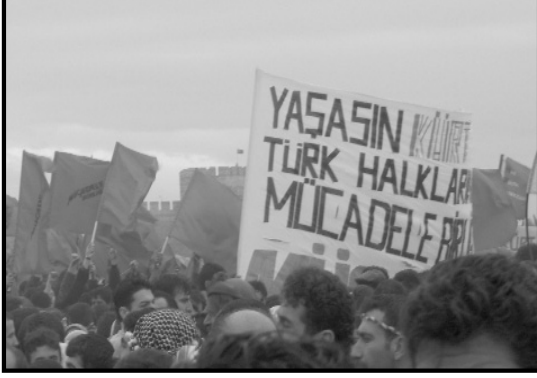
Basın açıklamasında; Irak işgali başladığından beri, ölen Iraklı insan sayısının 110 binin üzerinde olduğu, Bağdat'a günde sadece 12 saat elektrik verildiği, ülkenin su ihtiyacının ancak %10'unun karşılandığı, elektrik ve ilaç sıkıntısı nedeniyle hastanelerin hizmet veremediği, işsizlik oranının %70 olduğu, çocukların %35'inin okula gidemediği vurgulanarak, "Irak'a özgürlük ve demokrasi getirmeyi vaat edenlerin yarattığı tablo açık" denildi.

"Yaşadığımız çağ, küresel faşizm çağıdır. Acılara, işkencelere, ölümlere neden olsa da faşizm asılacaktır. Özgürlük, demokrasi, barış, eşitlik, kardeşlik dünyaya kök salacaktır" denildi.

Eylem sırasında, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı. Basın açıklaması, Ataoğlu Behramoğlu'nun "Bir gün Mutlaka" şiirinin okunmasıyla son buldu

Antep Mücadele Birliği Platformu

KAZLIÇEŞME'DEN YÜKSELEN NEWROZ ATEŞİ

Demirci Kawa'nın binyıllarca önce Dehaq'a karşı yaktığı ateş, bugün Kürt halkı tarafından günümüzün egemenlerine karşı yakılıyor.

Dili yasak, toprağı yasak, kimliği yasak bir halk olarak yıllardır baskılara, tutuklamalara, katliamlara, göğüs gerdî Kürt halkı, savaştı. Ve şimdi onbinlerle, yüzbinlerle Türkiye'nin ve Kürdistan'ın her yerinde haykırmaya devam ediyor özgürlük şiarını.

21 Mart günü, iç titreten soğuğa rağmen yüzbinden fazla insan kanlarıyla sulanmış Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de meydanlara döküldü. Zeytinburnu / Kazlıçeşme'de yüzbinden fazla insan kesik üsürü zer'leriyle, puşileriyle bayraklarıyla, pankartlarıyla "Biji Newroz, Biji Serhıldan" sloganıyla akın etti alana. Sabahın erken saatlerinde alana girenler sloganlar attı, halaylar çekti. Yoğun güvenlik önlemi şafak sökmeden başlamıştı. Öğle saatlerine doğru durmak bilmez insan yığını artık alana sığmamaya başladı. "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" pankartı ile alanda yerlerini alan Leninistler sık sık, "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Şoreş Emin Em Şoreşin", "An Şoreş An Mırın" sloganlarını attılar.

Sema Yüce'nin ve Mazlum Doğan'ın resimleri, alan çevresinde bulunan ağaçlara asıldı. Ağaç üzerinde tutulan Kürt halkını simgeleyen sarı-kırmızı-yeşil bayrakların içerisinden üzerinde Mücadele Birliği yazılan kızıl bayraklar halkların mücadele birliğini yansıtıyordu. Arama noktalarında ise aramadan geçmez, "Biji Newroz" sloganları atmaya başlıyorlardı.

Mücadele Birliği pankartında bulunan "Kürt" kelimesinin sarı-kırmızı-yeşil renkte olması, insanların ilgisini çekmeye yetti. Pankart arkasına yığılan insanlarla birlikte sloganlar daha gür çıkmaya başladı. Kürtçe-Türkçe türkülerle halaylar çekildi. Alanda Kürt Halkının coşkusu görülmeye değerdi. Kürt Halkı, bu sene başka illerde olduğu gibi İstanbul'da da serhıldan ruhunu canlı tuttuğunu gösterdi.

BİJÎ NEWROZ!

**YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR'DE NEWROZ KUTLAMASI

Çürümekte olan ve her yanından kan ve irin damlayan bu köhne düzenin alt-üst olmaya başladığı ve emekçi halkların bağrında büyük bir isyanın filizlenmekte olduğu ortadadır.

Bu koşullarda bir Mart ayına daha merhaba dedik. Baharı karşılayan bu ay, dünya emekçi halklarının direniş ve isyan çılgınlıklarının, yükseldiği, yaygınlaştığı ve yoğunlaştığı bir aydır.

21 Mart'ta Newroz ateşini bir kez daha güçlü yakmak için bu yılda, Kürt halkı başta olmak üzere işçi ve emekçi halklarımız alanlardaki yerlerini aldılar.

İzmir'de uzun yıllardır ilk kez Newroz, Hipodrom denilen gözlerden uzak kuytu bir köşede değil Gündoğdu Meydanı'nda kutlandı.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak üzerinde "Newroz Piroz Be-Mücadele Birliği Plt." Yazılı pankartımızla, Konak'ta toplanan devrimci hareketlerle birlikte yürüyüşe geçtik.

Yol boyunca, "Faşizme Karşı Silah Başına", "Ji Bo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Newroz Piroz Be", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarını attık. Yürüyüş kolumuz Cumhuriyet Meydanı'na girerken, sarı, kırmızı, yeşil bayraklarıyla yürüyen bir grup görüldü. Polisler o tarafa doğru yönelip önlerine barikat kurdular.

Biz kortej olarak hemen toparlandık. Önümüzden giden diğer siyasi hareketler ise adımlarını hızlandırdılar. Konuşmaya gittiğimizde, "geriye çekilip değerdirelim" yanıtını aldık. Bunu reddederek barikat kuran kitleye doğru yürüyüşe geçtik. Yürüdüğümüzü gören polisler bizim önümüze de barikat kurdular. Bu barikadı hemen aşip geçmek mümkündü ama bunu kitleyle birlikte yapmayı istedik. Çünkü aslanan yığınları savaşıma çekebilirdik.

Sık sık Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" sloganlarını atarak oradan asla ayrılmayacağımızı gösteriyorduk. Barikatın en önünde bir tek biz kalmıştık. Polis, bu esnada, alana önceden girmiş olan diğer gruplar dışarıya çıkmasınlar diye geri tarafa da barikat kurdu.

Aslında polis elinde olmayarak kendini ablukaya alıyordu. Sarılan gruptan temsilcilerle görüşüp, çatışma olursa ayrılmayacağımızı bildirdik. Kısa bir süre sonra onlar bir taraftan biz bir taraftan yürümeye başlayarak birleşmeye çalıştık. Polisler koşarak tam aramıza girdi. Artık çatışma kesinleşmişti. Polis amirleri her yandan kitleyle sarıldıklarının farkına varmış olacaktı ki dağılmayacağımızı anlayınca uzlaşmaya çalıştılar.

İşin tamamen ciddileştiğini anlayan polis, panzerleri çekerek sarılan grubun önünü açtı. Gruplar büyük bir coşkuyla birleşince sloganların sesi dalga dalga yayılmaya başladı.

Miting alanında bu sırada sık sık, "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın 13 Mart GKB" sloganları duyuldu.

Coşkunun dorukta olduğu miting toplu halde katılan herkesin çektiği halaylarla sona erdi.

Ve bu miting bize ortalama solun ne kadar kaygan bir zeminde politika sürdürdüğünü gösterdi. Bir hareketin temsilcisi çatışma koşullarında yanımıza gelerek konuşmayı talep etti ve "bizim için neden çatıştığımız önemli" diyerek tavrını açıkça gösterdi.

**Mücadele Birliği
Platformu/İzmir**

DEVİRİMİN ÖNSÖZÜ SÖYLENMİŞTİR

İşçi ve emekçi halk güçleri her yerde hareket ve eylem halinde. Eylemlerde yalnızca bir yaygınlaşma değil, yoğunlaşma ve yükseliş var. Başvurulan mücadele yöntemlerinde de açık bir değişim görülüyor. Devrimci zor yöntemleri, kitle mücadelelerinin bir gerçeği olmaya başladı. Kürt halkı tarafından kullanılan devrimci araçlara, Türkiye'nin işçi ve emekçileri tarafından da başvuruluyor. Olaylar devrimci yönde seyrederken, emekçi kitlelerde patlayan bir öfke, sürekli bir kaynaşma ve belirgin bir hazırlık var. Devrim dönemi, tüm sonuçlarıyla açığa çıkıyor.

İlk bakışta, eylemlerin temelinde kitlelerin belli istemleri olduğu sanılır. Fakat sorun daha derinlikli kavrandığında, bunun temelinde, daha köklü, ekonomik, toplumsal, politik ve tarihsel etmenler olduğu anlaşılır. Halk yığınlarının sürekli eylemlere iten gelişmelerin temelinde ekonomik ve politik olgular yatıyor. Emekçi kitleler harekete geçtiğinde, sadece o anlık istemlerini dile getirmiyor; sömürülmüşlüklerini, ezilmişliklerini, bugüne kadar hiç gerçekleşememiş özlemlerini dile getiriyorlar. Ama en önemlisi, artık isteklerini açıkça haykırıyorlar.

Türkiye tekelci kapitalist düzeni tam bir çelişkiler yumağı. Bir yanda, emek-sermaye çelişkisi; bir yandan, halk kitlelerinin demokrasi eğilimi ile tekelci kapitalizmin ve burjuva devletin anti-demokratizmi arasındaki çelişki, üst üste binerek bir çelişkiler sistemi oluşturmuştur. Bugün her yönden olgunlaşmış olan sistemin iç çelişkileri, kapitalist düzeni çöküşe götürüyor. Kapitalist toplumun, çelişkilerinin ve sorunlarının üst-

sinden gelme yeteneği yoktur. Güncel olarak baktığımızda, bu çelişkilerin daha bir keskinleştiğini açık olarak görürüz. Kapitalist toplum, böylesine olgun ve keskin çelişkilerin ağırlığına dayanmaz. Dağılma ve çözülme şimdiden başlamıştır. Bu aşamada ya devrim yeni, dinamik, canlı bir toplumu gerçekleştirecek; ya bu çürüme tüm toplumu mahvedecektir. “Ya Devrim Ya Ölüm” seçeneği tüm çıplaklığıyla toplumun gündemine oturmuştur.

Emperyalizmin ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırması, toplumun iç çelişkilerini şiddetlendirici bir rol oynuyor. AB süreci, tam da ekonomik ilhakin derinleşme ve tamamlanma sürecidir. Şüphesiz bu, bir nokta değil, bir süreçtir. Ama süreç daha bu aşamada, Türkiye tekelci kapitalizminin iç çelişkilerini şiddetlendirdi. Sürecin etkisi, egemen güçler arasında görüldü. Hem devrimin yarattığı korku, hem de ekonomik zorunluluklarla AB'ye iltihak etme durumuna gelen tekelci sermaye ile önceki döneme denk düşen resmi politika arasında bir süreden beri bir çatışma yaşanıyor... Çatışmayı daha şimdiden sermaye güçleri kazanmıştır. Sermaye, her zaman resmi politikanın önündedir. Aralarındaki çatışmada son sözü sermaye söyler. Bu çatışma sonucu sistemin sarsıldığı ve zayıfladığı bir gerçek. Devrim, birbirine düşmüş ve güçsüzleşmiş bir egemen güçle karşı karşıya.

Ekonomik ilhakin derinleşmesi, sermayenin birikim ve merkezileşme sürecinin içindedir. Sermayenin birikim ve merkezileşmesi, halk kitlelerinin korkunç sefaletini, kapitalist üretimin sonucu olarak yeniden ve yeniden üretir. Kapitalist üretim, halk kitlelerinin sefaleti-

ni aynı zamanda, kendi koşulu haline getirir. Sistem bu şekilde tamamlanır ve devam eder. Ancak emekçi kitlelerin sefaleti daha da derinleşmiş olarak. Güncel olarak ele aldığımızda, sermayenin birikim ve merkezileşmesiyle, milyonlarca insanın üretim araçlarından ve geçim araçlarından uzaklaştırıldığını açıkça görürüz. Bu gelişmenin sonucu olarak toplumun karşı kutupları arasındaki uçurum, karşıtlık ve çelişki en had safhaya tırmanmıştır.

Ekonomik yıkımın ilk hedeflerinden biri, orta sınıflar, küçük üretici köylülük, kent ve kır küçük-burjuvazisidir. Mülksüzleşmekte olan ve mülksüzleşen bu sınıftır. Mülksüzleşme süreci, AB üyeliği politikasıyla birlikte iyice artarak milyonlara ulaştı. Orta sınıflar eski gücünü ve konumunu giderek yitirerek, kelimenin ekonomik ve tarihsel anlamıyla ortadan kalkıyor. Bu, sermayenin halk kitleleri üzerindeki ideolojik ve politik hegemonyasının çökmesi demektir. Çünkü, sermayenin, emekçiler üzerindeki ideolojik-politik hegemonyasının toplumsal dayanağı orta-sınıflardır. Kapitalizmde orta-sınıfların ortadan kalkması kaçınılmazdır. Bu kaçınılmazlık, bugün daha bir hız kazanmıştır. Sistemin iç-çelişkileri ve çatışmaları daha geniş bir toplumsal temele yayılmıştır.

Ekonomik ilhak, sermayenin birikim ve merkezileşmesi, işçi sınıfı ile kapitalist sınıf arasındaki ekonomik karşıtlığı daha da açığa çıkardı ve öne aldı. Ekonomi-politikanın uygulamadaki sonuçları, “özelleştirme”nin hızlanması ve işçilerin kitlesel olarak işsizliğe mahkum edilmesi, çalışanların ücretlerinin düşürülmesi ve sonsuz güvensizlik, işsizlerin ise, sonsuz bekleyişe itilmeleri

ve emekçi sınıfın mutlak yoksulluğu. Kent ve kır yoksul nüfusun sayısında büyük artış, bakıma muhtaç insanlar, artıklarla geçinenler ve çer çöpte yaşam a- rayanlar; işte kapitalizmin insanlığı ge- tirdiği yer. Bu topraklarda yaşayan e- mekçi halklar, dünya yoksulluk sırala- masının en başlarında. Hiçbir halk bu duruma daha fazla katlanamaz.

Emperyalist-kapitalist sistemin gen- el bir ekonomik kriz ve çöküş içinde olması, Türkiye ve tüm kapitalist ülke- lerdeki ekonomik krizi boyutlandıran bir etmendir. Kapitalizmin genel yıkımı (sıçramalı çöküşü) kavranmadan, tek tek kapitalist ülkelerin ekonomik gidiş- a- tı anlaşılabilir. Her kapitalist ulus, dün- ya piyasasına ve uluslararası işbölüm- ne dahildir. Bu anlamda, dünya piyasa- sındaki genel çöküşü, kendi yapısında yansıtır. Türkiye durumundaki bağımlı ülkeler, genel ekonomik krizin etkilerini kendi içinde şiddetli olarak yaşarlar. Var olan ekonomik, politik ve toplumsal krizleri derinleşir. Nesnel devrimci ko- şulları olgunluk kazanır.

Süreğen olarak ekonomik kriz için- de olan Türkiye tekelci kapitalizmi, ka- pitalist sistemin genel çöküş evresine gir- mesinin de etkisiyle, derin bir yıkım sü- recine girdi. Dünyada ve Türkiye’de hız- la gelişen tüm bu nesnel şartların sonucu olarak sınıflar mücadelesi devrim dön- emine girdi. Bu durum, açıkça ortaya konmadan, proletarya devrimci görevle- rini doğru biçimde belirleyemez.

Türkiye’de yıllardır ortaya çıkan ve gelişen bir devrimci durum yaşanıyor. Yaşanan devrimci durumun üstünden at- lanarak devrim üzerine edilecek her söz, bir gevezelikten öteye gitmez. Devrimci durum açıklanmadan, bu toprakları baş- tan başa saran işçi ve emekçilerin büyük mücadele dalgası izah edilemez. Şiddet- lenen emekçi eylemleri, yalnızca bir an- lık öfkenin ürünü değil. Devrimci dina- miklerinin daha derine inen nedenleri var. Belli etkenlerin saptanmasıyla yeti- nilemez; emekçi kitleleri sürekli eylem halinde tutan temel etmenler, daha bü- tünlüklü olarak ortaya konmalıdır. Dev- rimci durum ekonomik ve politik olgula- rın sonucudur. Yükselen kitle eylemleri de bu olgulardan kaynaklanıyor, besleni- yor ve güçleniyor. Devrim üzerine bolca

gevezelik yapan küçük-burjuva sol hare- ket, devrimi yaratan olgular üzerine tek söz etmiyor. Bu anlamda, devrimci kitle eylemlerinin gerçek içeriğini ortaya ko- yamıyor.

Devrimci dönem sonuçlarının ortaya çıktığının açık belirtilerinden biri, emek- çilerin en örgütsüz ve en bilinçsiz kes- iminin harekete geçmesidir. Tarım işçile- ri, proletarya içinde örgütlülük, sınıf bi- linci ve sınıf mücadelesi yönünden en “geride” kalanıydı. Ama ekonomik yı- kım ve iç savaş, emekçilerin bu en yok- sul kesimlerinin de gözünü açtı ve hare- kete geçirdi. Hakeza kent yoksulları olan işçi aileleri de süratle işçi sınıfının mü- cadesinde yerini aldı. Oysa şimdiye kadar, işçi sınıfının en iyi ücret alan kesimi mücadele ederken, en yoksul kesimi daha geride kaldı. Bu “garip” bir du- rumdur. Fakat, kapitalizmin gelişimi ve geldiği yıkım süreci, tüm emekçileri tek devrim potasında birleştirdi. Kapitalizm, tüm emekçileri birleştiriyor, ayaklandırıyor.

Devrimci durum, devrimi güçlü bir olasılık olarak gündeme getirdi. Devrim artık ilerinin bir sorunu değil, güncel mücadelenin bir hedefidir. İktidarın ele geçirilmesi de devrimin temel sorunu- dur. Bu temelde, emekçi kitlelerin gün- lük mücadelesi, devrimci propaganda ve devrimci ajitasyon, iktidarın ele geçiril- mesi hedefine bağlanmalıdır. İktidarı he- deflemeden, günlük ekonomik görevle- re uğraşmak, eşeği bırakıp semeri döv- mektir. Emekçi halk kitlelerinin en temel ekonomik sorunları, demokrasi sorunu, özgürlük sorunu iktidar sorununun çözü- müne bağlı olarak çözümlenir. Bu çerçe- vede “Bütün İktidar Emegün Olacak” şı- arı, proletaryanın ve emekçi kitlelerin güncel devrimci hedefini belirlemektedir.

Proletarya, boş yere savaşmış olma- mak için, devrimle birlikte, devrimin en enerjik organı olarak Geçici Devrim Hü- kümeti’ni derhal oluşturmak zorundadır. Geçici Devrim Hükümeti, bir devrimin yapıldığının ilk belirtisi ve eseridir. Böy- lesi bir devrimci iktidar organı olmadan, proletarya en enerjik devrimci önlemleri alamaz ve devrimi ileriye götürmez. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, daha devrimci durum ve iç savaş bu denli ge-

lişmemişken, Geçici Devrim Hükümeti önerisini gündeme getirdi. Amaç, kitlele- rin etrafında birleşeceği ve dövüşeceği iktidar hedefini önceden somutlamaktır. Ama böylesi bir hedefi asıl gündeme ge- tiren nesnel devrimci koşullar oldu. Halk yığınlarının egemen güçlerle çatışmaları şiddetlendikçe Geçici Devrim Hükümeti kaçınılmaz bir görev olarak kendini her- kese açıkça dayatacaktır. Programı, Le- ninist Parti tarafından, daha önceden il- lan edilen Geçici Devrim Hükümeti öne- risini ısrarla savunmalıdır.

Devrimci Hükümet, kitlelerin yara- tıcı inisiyatifine dayanan komite ve kon- seyleyler olmadan hiçbir kararını yaşama geçiremez. Devrim döneminin örgütlen- mesinin aracı genel olarak “komite- ler”dir. Komiteler, işçiler tarafından, işçi komite ve konseyleri biçiminde; emekçi- ler tarafından Devrimci Emekçi Komite- leri ve Devrimci Halk Komiteleri, kırsal kesimde tarım işçileri komite ve konsey- leri ve Devrimci Köylü Komiteleri (yok- sul köylülere dayanan) biçiminde örgüt- lenmeli.

Yaşam, Komite ve Konseyleri, bu- gündün işçilerin önüne koydu. İşçiler, her yerde, hızlı bir biçimde, işyeri komi- teleri kuruyorlar. Halk kitleleri, örgütlü olduğu zaman, kendini daha güçlü görür ve kendisine güveni artar. Fakat bir dev- rimi yapmak için sadece örgütlü bir güç olmak yetmiyor; aynı zamanda bir güç örgütü olmak gerekiyor.

İçinde bulunduğumuz dönemin en önemli özelliği, olayların çok sık, ani ve sıçrama göstermesidir. Olayların seyrek olarak gündeme gelmesi, çok gerilerde kaldı. Yoğun devrimci dönem, tüm olgu- ları ve sonuçlarıyla açığa çıkıyor. Her gün nasıl bir kitle enerjisinin açığa çıktığına tanık oluyoruz. Bu enerji, iktidarın ele geçirilmesi hedefine yönlendirile- mezse, kendi içinde sönüp gidebilir. Dı- şımızdaki bu büyük gücü görmeliyiz. Büyük halk kitlelerini etkileyip yönlendirebileceğimizi pratikte ortaya koymalı- yız. Tüm ideolojik-politik gücümüzü, tüm kapasitemizi, tüm yeteneğimizi ha- rekete geçirmeliyiz.

Bugüne kadar verilen devrimci mü- cadele, devrimin önsözüdür; şimdi gö- rev, devrimi örgütlemek ve gerçekleştirmek- tir.

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Yıllara yayılan Ölüm Orucu Eylemi Sürüyor!

Sevgi Erdoğan Ölüm Orucu Ekibi'nden 2 kişi, M.İnan IŞIK ve Fehim HORASAN, 30 Mart 2005 itibarıyla Ölüm Orucu Eyleminin 251. günündeler ve eylemlerini büyük bir kararlılıkla devam ettiriyorlar.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

8 Mart Politik Olarak Kazanılmıştır! İLERİCİ-DEVRİMCİ KAMUOYUNA

İşçi sınıfı ve sosyalizm mücadelesinin tarihsel bir kazanımı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bir süredir gerçek sınıfsal kimliğinden, devrimci özünden uzak bir şekilde kutlanmaktaydı. Özellikle son yıllarda ortaya çıkan tablo bu durumun tahammül edilmez bir noktaya ulaştığının somut verilerini içeriyordu. Eylemi düzenleyen ?kadın platformu?, bugünün aslında işçi ve emekçi kadına ait olduğu gerçeğinin üzerini karartmaya çalışıyor, ayrıca erkeklerin varlığını gerekçe göstererek devrimcilere ve sosyalist ideolojiye açık bir saldırganlığa ve düşmanlığa dönüştürüyordu. 8 Martlar, işçi ve emekçi kadınların talepleri uğruna yola çıktıkları bir gündür. Dolayısıyla bir mücadele günü olarak kutlanmalıdır.

8 Mart mitingini organize edenlerle ideolojik-politik ve özünde sınıfsal ayrımları, pratik bir ayrışmaya dönüştürmek gerekiyordu. Bu yıl, bu gidişe dur diyebilme için, 8 Mart'ın üzerindeki gölgeyi kaldırmak için devrimci güçler olarak biraraya geldik. 8 Mart'ı gerçek sınıfsal özüne uygun kutlayabilmek ve yeniden emekçi kadına armağan edebilmek için adımlarımızı attık. Bu doğrultuda geçmiş yıllarda 8 Mart'ı örgütleyen ?kadın platformu? bileşenlerinden ayrı olarak miting organize etmeye yöneldik. Bu yıl ?kadın platformu? ile bir ayrışma yaşandı. Şunu açıklıkla ortaya koymalıyız ki, ayrışma özünde reformizmle devrimci hareket arasında yaşanmıştır. Feministlerin arkasında aslında reformist hareketin kendisi vardır. Bu hareket 8 Mart'ın sınıfsal özünü karartmakta, kadının kurtuluşunu düzen sınırları içine hapsetmekte ve devrimcilere ve sosyalistlere karşı açık bir düşmanlık sergilemektedir. Bundan dolayı ayrışma kaçınılmaz hale gelmiştir. Bu ayrışmanın sonucu olarak bu yıl 6 Mart'ta Beyazıt Meydanı'nda eylemimizi gerçekleştirdik.

8 Mart'ın devrimci temellerde kutlanması amacıyla harekete geçtiğimiz andan itibaren devrimci güçler olarak ortak emek harcadık, ortak iş yapma kültürünü geliştirmeye çalıştık. Ortak ruhu, ortak hareket tarzını, ortak iradeyi geliştirmeyi hedefledik. Ancak daha sürecin başında EKB/ESP ile bir ayrışma yaşadık. Bu ayrışmanın nedenlerine ilişkin kamuoyuna açıklama yapmayı bir zorunluluk olarak görüyoruz.

Başlangıçta, devrimci güçler olarak mitingün ortak temellerde örgütlenmesi, bunun doğal bir sonucu olarak başvurunun ortak yapılması kararı almışken, EKB/ESP bu ortak irade ve kararlılığı çiğneyerek

tek başına başvuru yapmıştır. Başvuru yapma gerekçesi olarak ileri sürdüğünün ise (kadın platformunun başvuru yapacak olması) hiçbir maddi karşılığı bulunmamaktadır. Bu durum karşısında Platformun diğer bileşenleri devrimci güçlerin ortak iradesini yansıtmayacak şekilde ayrı başvuru yapmaya karar vermişlerdir. Dolayısıyla yaptığı hatalı davranış noktasında kendilerinden öz eleştiri

yapmaları ve başvurularını geri çekmeleri istenmesine rağmen, EKB/ESP açıktan bir öz eleştiri vermediği gibi, başvurularını geri çekmeyeceklerini de söylemişlerdir. Sonuç itibarıyla bu tutum, ortak iradeyi zedelemeye dönük bir davranış olarak nitelendirilmiştir.

Sürecin ilerleyen aşamalarında EKB/ESP, geçmiş sürecin eleştirel değerlendirilmesini yapmadan mitingleri birleştirme önerisi ile gelmiş, ancak kriteri ?hangi alana izin verilirse orada gerçekleştirmek? biçiminde olmuştur. Bu süreç sonrasında da EKB/ESP'ye, eylemi birleştirme istekleri varsa, yapmaları gereken tek şeyin başvurularını geri çekip, Beyazıt'a gelmek olduğu hatırlatılmıştır. Ancak buna rağmen, Kadıköy'de gerçekleştirmeye kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

Bu yıl 8 Mart eylemleri kendi içinde parçalı görüntü sunsa bile yukarıda yaptığımız açıklamalardan da görüleceği üzere ayrışmalar tümüyle ideolojik ve politik nedenlere dayanmaktadır.

Beyazıt, bizler için ilk başta bir tercih değil, zorunluluk olarak karşımıza çıktı. Ancak sürecin ilerleyen aşamalarında bu tutumumuz, Beyazıt'ı kazanmaya dönük bir tutuma dönüştü. Nasıl ki, Kadıköy'ü fiili-meşru mücadelelerimiz sayesinde kazandıysak, Beyazıt'ı da bu şekilde kazanmalıydık. Nitekim 6 Mart eylemimizle birlikte Beyazıt da kazanılmıştır.

6 Mart 2005'te ilk planda Saraçhane'de yaşanan saldırılara rağmen, Beyazıt'ta toplanma başarısı gösterilmiş, programımız teknik bir takım aksaklıklara rağmen, tümüyle hayata geçirilmiştir. Eylemin bitiminde yaşanan saldırı da tümüyle Beyazıt'ta sergilenen kararlılığa ve iradeye yapılan bir saldırı olmuştur.

2005 8 Mart'ı sınıfsal özüne uygun ve devrimci temellerde gerçekleştirilmiştir. Yaşadığımız süreç devrimci güçler payına politik bir kazanım olmuştur. Bundan sonra bu yıl 8 Mart'ta yarattığımız birlikteliği ve ortak iradeyi önümüzdeki bahar sürecine ve 2006 8 Mart'ına daha güçlü bir biçimde taşımak kararlılığında olduğumuzu buradan bir kez daha ilan ediyoruz!

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Partizan, ÖMP, BDSP, HKM, Devrimci Hareket, Emekçi Kadınlar, Kaldıraç, Aka-der, Demokratik Kadın Hareketi (Girişimi), DHP, ÇHD, PDD, Odak, EHP'li Kadınlar, HÖC

SAVAŞIN YILDÖNÜMÜNDE IRAK'TA SAVAŞA HAYIR KOORDİNASYONU'NDAN EYLEM

ABD emperyalizminin Irak'ı bombalamasının 2. yılında, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Türkiye'de de eylemler yapıldı. 19 Mart'ta, tüm devrimci, sosyalist yapılar, Dolmabahçe'de basın açıklaması yapmak üzere, İnönü Stadyumu'nun üst kısmında toplandık.

Kitleler burada, pankartları, bayrakları ile kortejlerini oluş-

turmaya başladı. Biz de, "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm, Mücadele Birliği Platformu" pankartımızı açarak yürüyüşe geçtik.

"Emperyalist Savaş Devrim Öner", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Dünya Emegin Olacak", "Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları ve kızıl bayraklarla 6. Filo askerlerinin denize döküldüğü yer olan Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe geçtik. Dolmabahçe Meydanı'nda yaklaşık bin kişinin toplanmasıyla ve sloganlarla başladı eylem. Yapılan saygı duruşunun ardından, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu basın açıklaması metni okudu. Konuşmaların ardından Grup Koma Denge Hewi, Grup Yel ve Grup Yorum türkülerini söylediler. Çekilen halaylarla eylem son buldu.

Emperyalizme karşı sosyalizm şiarını öne çıkaran pankartımız basının ilgisini çektiği kadar, terörle mücadele timlerinin de dikkatini çekmiş olacak ki, gözlerini eylem boyunca kortejimizden ayırmadılar.

KAHROLSUN EMPERYALİZM YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!

Mücadele Birliği Platformu / İSTANBUL

Katliamlar Devrim Mücadelesinin Önünde Engel Olamaz

Gençlik mücadelesinin hız kazanarak geliştiği 70'li dönemlerde, devlet eliyle gerçekleşen faşist saldırılar ve katliamlar da hız kazanıyordu. 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Hukuk ve İktisat Fakültesi'nde okuyan Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Hatice Özen, Abdullah Şimşek, Murat Kurt, Hamdi Akıl ve Turan Ören isimli devrimci öğrenciler okuldan toplu çıkış yaparlarken faşistlerin silahlı bombalı saldırıyla katledildiler; 50'ye yakın öğrenci de yaralandı. TNT bombasıyla gerçekleştirilen bu katliamı gelişen devrim mücadelesini engellemek için faşist devletin planladığı ve sivil faşist katil-

lere yaptırdığı artık herkes tarafından biliniyor. Devrim, ona canlarıyla hayat verenleri unutmayacağı gibi devrimcileri katledenleri de unutmayacaktır.

1988 yılının 16 Mart'ında ise da İran ve Irak savaşında elde ettiği kimyasal bombalarla halkların üzerinde terör estiren Saddam Hüseyin, Halepçe'de kimyasal ve biyolojik silahlarla bir tek canlının dahi sağ kalamayacağı düzeyde bir katliam gerçekleştirdi. 5000'e yakın Kürt'ü acımasızca öldürdü. Ve yeni doğan bebekler de ölü yada sakat olarak doğdu.

Beyazıt katliamının ardından 27, Halepçe katliamının ise ardından 17 yıl geçti ama bu katliamların acıları unutulmadı; gerek Kürdistan'da gerekse Türkiye'de katliamlar lanetlendi.

İ.Ü.Beyazıt Kampüsü'nden öğle saatlerinde bundan 27 yıl önce olduğu gibi toplu çıkış yapan öğrenciler önce Beyazıt Meydanı'nda toplandı. Halepçe katliamı ile ilgili Kapalı Çarşı'dan gelen kitle ile buluştu ve sloganlar eşliğinde Eczacılık Fakültesi önüne gittiler. Burada katledilen öğrenciler ve Halepçe'de katledilen Kürtler için saygı duruşunda bulunuldu. Okunan basın açıklamasında ABD emperyalizminin dünya halklarına uyguladığı baskı ve katliama ve Türkiye'de özgürlük mücadelesi veren Kürt halkının üzerindeki baskılara, katliamlara, devrimci demokrat öğrencilerin okuldan uzaklaştırılmalarına, ceza almalarına, tutuklanmalarına değinildi. Beyazıt Marşı'nın ve Kürtçe Marşların okunmasından sonra kitle okul içersine girdi ve eylem bitirildi.

Reutlingen Emek Kültür Merkezi'nde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Emek Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen bir programla kutlandı. Yaklaşık 1 aydır EKM'li kadınların hazırlıklarını sürdürdüğü 8 Mart etkinliği, 13 Mart Cumartesi günü EKM'de gerçekleşti.

Etkinliği emekçi kadınların yaşamlarında karşılaştıkları çifte sömürü ile kadının erkek egemen sistemden kaynaklı aile ve toplum içerisinde karşılaştığı zorluklara vurgu yapıldı.

Reutlingen bölgesinde faaliyet gösteren alman gruplarının da destek verdiği programa katılım çok yoğundu.

Saygı duruşundan sonra, emekçi kadınlar gününün tarihi ve önemi üzerine hazırlanan konuşmanın okunmasıyla başlayan etkinlik, yine Emekçi kadın hareketini konu alan iki kısa film gösterimi ile devam etti. Emekçi kadınların sorunlarını dile getiren bir konuşmadan sonra okunan şiir-

lerin ardından ikramların sunulması için bir ara verildi.

Aradan sonra, EKM'li gençlerin hazırladıkları, anne ve babaların evde kız çocuklarına karşı gösterdikleri çifte standardı ele alan skeç sergilendi. Tamamen gençlerin kendi çabalarıyla hazırlanan skeç, kitleyi kahkahaya boğdu ve büyük beğeni topladı. Sonrasında Almanca olarak Almanya'daki sosyal saldırıları konu alan bir skeç sergilendi.

Almanca skecin ardından derneğimizin en deneyimli kadın üyesiyle 30 yılı aşkın evliliğinde karşılaştığı sorunlarla ilgili bir röportaj yapıldı. Bütün açık yürekliliği ile bir kadın olarak yaşadığı zorlukları diğer kadınlarla paylaşan üyemizin konuşmaları ilgi ile dinlendi. Daha sonrasında yine bir üyemizin sunduğu müzik dinletisi ile devam eden etkinlik birlikte söylenen türküler ve çekilen halaylarla sona erdi...

EKM Emekçileri

ZİNCİRLERİMİZİ KIRALIM

Merhaba Emekçi Kadın Yoldaşlar!

Biz emekçi kadınlar hiçbir hakka sahip değiliz. Burjuvazi bize alınıp satılacak bir mal gözüyle bakıyor. Baba ya da koca evinde kilitliyiz. Sistemin ve kocalarımızın köleleriyiz!

Biz çalışan kadınlar, yıllarca, boynumuzda taşıdığımız kölelik ve baskı zincirlerini kırarak, ortak düşman kapitalizme karşı yürütülen savaşta uluslararası proletaryanın saflarına gururla katılıyoruz.

Biz emekçi kadınların bayrağı, insanların emperyalist-kapitalist sisteme karşı demokrasi, sosyalizm, ulusal kurtuluş ve kalıcı barış için mücadelenin bayrağıdır. İşçi kadınlar, kendilerin de yüce yalınlığı, sıcakkanlılığı, anne olmanın dayanıklılığını ve gerektiğinde yiğit bir askerin öfkelerini barındırırlar.

O halde, örgütlerimizi kuralım. Fabrika ve atölyelerdeki saflarımızı sıkılaştıralım. Haykırışlarımızı doymak bilmeyen sermayenin yüzüne fırlatalım.

Dünya emekçi kadınlar günü kutlu olsun!

KAHROLSUN KAPİTALİZM YAŞASIN SOSYALİZM!

Y.E.Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/İzmir

Emekle Yoğrulan...

Merhaba Mücadele Birliği Çalışanları;
Ben Mücadele Birliği dergisi okuru bir işçiyim.

Verdiğiniz hiçbir emek boşa değil. Gittiğiniz ve yaptığımız her eylemde, her alanda yürekte çalıştığınıza inanıyoruz...

İnsanın, insanın diyebilmesi için dünya halklarının ezilmesinden, sömürden, aşağılanmaktan kurtulması için mücadele etmesi gerekir.

Dergimizin her sayısında, her sayfasında, her satırında çok emeğiniz var. Emeğinize ve yüreğinize sağlık. Emeğiniz kitlelere ulaşıyor. Her yerden bizleri haberdar ediyorsunuz. Mücadelemiz için coşkuyla coşku, yüreğimize inanç katıyorsunuz. Sizlere saygı duyuyorum. Yüreğim sizlerle...

Y.E.Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/İzmir

SENDİKALARIN DURUMU

Kadırğa Kültür Merkezi'nde 23 Mart günü saat 13.00'de, İstanbul Türk-İş Şubeleri imzalı 17 şubenin örgütlemesiyle "Sendikal Hareketin Sorunları ve Çözüm Yolları" konulu, bir panel yapıldı.

Ortalama 400 kişinin katıldığı panelde, asıl konu tartışılmadı yani sendikaların durumunu kimse açıkça söyleyemedi. Hep, birlik olmalıyız, beraber olmalıyız, sendikamıza güvenmeliyiz dendi.

3 Nolu Belediye-İş Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz'ın yönettiği panele yazar Volkan Yaraşır ve Petrol-İş Eğitim Uzmanı Süleyman Üstün panelist olarak katıldılar.

Panel başlamadan önce, kürsüye Bakırköy Teksif Şube Başkanı Çetin Yelkenci çıktı. Yelkenci konuşmasında;

"Biz kahrolsun AB deyip akşam AB başkanı ile Türk-İş merkezinde görüşmek için birbirinin üstüne çıkan sendikacılar istemiyoruz. Merkeze aşığına dayatma yapılıyor. Yeni bir örgütlenme oluşturuluyor. Genel kurullar 4 yıla çıkarılıyor. Oysa her ay, her yıl toplanmalıdır. Sınıf kendi hakim olamadığı (SSK, SEKA) gibi yerleri kaybettiriyor. Emeye saygısı olan herkesi iç sorunları bir kenara bırakarak emperyalizme karşı mücadeleye çağırıyoruz" dedi.

Daha sonra panelistler konuşmaya başladığında ortam gerildi. Tez Koop-İş 2 Nolu Şube eski başkanı Hulusi Uğurcan ve arkadaşları, panele Tez Koop-İş 2 Nolu Şube adına katılan Özcan Aydın'ın bu salonda yeri olmadığını söylediler. Onun divana alınmış olmasını protesto ettiler ve çıkmasını istediler. Daha sonra Hulusi Uğurcan'la görüştüğümüzde Türk-İş merkezinin kendilerini aldattığını, yukarıda atama ile Özcan Aydın'ın başkan olduğunu söyledi. Karşılığında şubeyi terk etmediklerini, onların da elektriği, gazı, suyu kestiklerini, hatta çevik kuvvetle geldiklerini, yine de kendilerini atamadıklarını söyledi. Bunun tamamıyla rant işi olduğunu söyleyen Uğurcan, sendikaların, özellikle Türk-İş'in gerçek yüzünü anlattı. Daha sonra kendilerine dava açıldığını söyledi. Burada, sendikaların, özellikle Türk-İş gibi sendikaların iki yüzü olduğunu, asıl amaçlarının rant kurmak olduğunu, işçi sınıfı için hiçbir çalışmalarının olmadığını -göz boyama-

lar hariç- sermayeye hizmet ettiklerini bir kez daha gördük.

Daha sonra sıra ile bazı işçiler söz aldı. İlk sözü alan Lider Kargo işçisi, gerçekleri adeta sendikacıların yüzüne vuruyordu: "Biz sizden destek bekliyoruz. Sürekli gözaltına alınıp saldırıya uğruyoruz. Sendika bizi ziyaret edemeyecek kadar güçsüze, kapatsınlar sendikayı."

Arkasından Belediye-İş 2 Nolu Şube temsilcisi: "Sendikaların hali belli, kan kaybediyor, üye kaybediyor ve güven kayboluyor. Sendikaları sistem yabancılaştırdı. Düzenin ideolojisini taşıyan, çıkarıcı, insanları milliyetine, cinsiyetine göre ayıran sendikal bürokrasi bizi felç etti" dedi. Arkasından SEKA işçisi Hakan Tamer söz aldı. Tamer, "50 gündür direnişiydik. Şu an durumumuz belirsiz. Biz kaybetmedik, yeni oluşum içindeyiz, direneceğiz. Sorunuzu sakın Ankara'ya gidip çözmeye kalkmayın. Orası kurt kapını, çakallar sizi yutar. Sendika ve sendikacıyı ayırmak gerekir. Biz fabrikayı işgal etmedik, fabrikamızı savunduk. Bize çok yönlü saldırı oldu. Devlet, kağıtçılar, uluslararası kapitalistler, özellikle Alman kapitalistler. Ama mücadele devam ediyor" dedi. Daha sonra diğer bazı işçiler söz aldı. Ama asıl konuya gelineemediğinden, panel heyeti sürekli tepki çekti. Ve protesto olarak çoğu işçi salonu terk etti. Türk-İş Şubeleri, kendi merkezlerini eleştirmek için yaptığı toplantı, asıl amacına ulaşamadı. Sendikaların ne durumda olduğu ve ne yapılması gerektiği konusunda bir görüşe varılamadı. "Yönetimlerin değişmesi gerektiği" söylenenlerin özeti gibiydi.

Panel sonunda "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği", özellikle de "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e" sloganlarının yükselmesi, sendikacıların rahatsızlığını artırdı. Başlarını önlerine eğip duymazdan geldiler. "Duymak istemeyenden daha kötü sağır olmadığımız" bir kez gördük; ama sendikal hareketin ruhunu yitirdiğini söyleyenler, salonda "yüreğin sesi" olarak sadece bu sloganların duyulduğunu da istemeseler de hatırlayacaklardır. Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) bildiri-lerinin yoğun bir şekilde dağıtıldığı panelde, biz de Y.E.Mücadele Birliği dergisi standı açtık. Sohbetler ve birebir dergi dağıtımından sonra Kadırğa Kültür Merkezi'nden ayrıldık.

Alibeyköy'de işçi eylemi haberini alır almaz, hazırlık yapıp oraya gittik. Gittiğimizde işçileri sobanın başında üstü kapalı, etrafı beton, kapısız bir yerde oturuyor bulduk. İçlerinden 29 yıldır orada çalışan Şadiye abla sözcü oldu ve onunla başladık sohbet.

Y.E.Mücadele Birliği: Neden buradasınız?

İşçi: Türk-İş'e bağlı Deri-İş Sendikası'na üyeyiz. Ben on senedir üyeyim. Patron bunu öğrenince, bizi buradan çıkarıp Çorlu'daki fabrikasında çalıştırmak istedi. Biz de bunu kabul etmeyince sürekli izne çıkardı. Bunun üzerine biz de işyerini terk etme kararı aldık; burada 18 gündür bekliyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: Buradaki işçiler ne kadar zamandır burada çalışıyor?

İşçi: En eski benim, 29 sene. Diğerleri de 15-20 senelik işçiler.

Y.E.Mücadele Birliği: Peki, hiç eylem yaptınız mı?

İşçi: Elbette, sendikamızın örgütlemesiyle, işyerinin Topkapı'da bulunan merkezinin ö-

TÜRK-İŞ'İN SEFALETİ

nünde basın açıklaması yaptık.

Y.E.Mücadele Birliği: Bize yaşadığınız, sorun ile ilgili son süreci anlatır mısınız?

İşçi: Şu anda Alibeyköy'de 4-5 erkek işçi boyahanede çalışıyor. Direnişte olanların hepsi bayan. Sabah 08.30'da gelip 17.30'da gidiyoruz. Cumartesi-Pazar gelmiyoruz. Sendikamız "burada beklemeyin" dedi, ama biz yine de onların gözüne batmak için bekliyoruz. Patron dört arkadaşımızı, "çalışan işçileri, ölümle tehdit ettiler" diyerek savcılığa vermiş. İfadeye gittiklerinde savcı dava açmaya gerek görmeden göndermiş. Bir iki gün içerisinde dava açıp sendikal tazminatımızı isteyeceğiz. Sonra da beklemeye gerek kalmayacağı için buradan ayrılmayı düşünüyoruz. Zaten sendikamız da bunu istiyor.

Sendikamız bizi işsizlik sigortamızdan faydalanmamız için İŞ-KUR'a götürdü. Bu süreçte birkaç basın geldi, onlar da habermizi yayınlamadılar. Birkaç kez de Çorlu'dan arkadaşlar ziyarete geldi.

Y.E.Mücadele Birliği: Çorlu'daki direnişten bahseder misiniz?

İşçi: Aynı nedenle Çorlu'da aynı patrona ait fabrikada kadınlı erkekli 36 arkadaşımız 1 aydır direnişter. Onlar işe geri girmek için dava açtılar. Patron paralar teklif etti, ama direnişi kıramadı. Arkadaşlarımız, işe alınana kadar direnişi sürdürecekler.

Konunun başında Türk-İş'in sefaleti demiştik. Çünkü işçilerine "direniş yapmayın" diyen, yine kendi üyelerinin büyük bir direniş yarattığı SEKA'yı satan Türk-İş'ten başkası değil.

Burada da açıkça görülüyor ki, Türk-İş, bu eylemin de altını boşaltmaya çalışıyor. Bunun için, işçiler kendi öz komite ve konseylerinde, Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeli.

ADLARI ONUR...

ADLARI ADIMIZ...

13 MART SAVAŞÇILARINI ANMA PROGRAMI

açılış konuşması
dia gösterisi
tanıklıklar
geb-der şiir grubu
geb-der tiyatro grubu
ve
Koma Çiya

YER : Çiğli Belediyesi Meclis Salonu
TARİH : 26 Mart 2005 / Cumartesi
SAAT : 18.00

GEB-DER'DEN

BASIN AÇIKLAMASI

13 Mart 1982'de İzmir Buca Cezaevi'nde idam edilen üç işçi önderi İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Ko-

nuk'u anmak için GEB-Der, bir etkinlik gerçekleştirme kararı aldı. Etkinlik, 26 Mart 2005 Cumartesi günü, Çiğli Belediye Meclis Salonunda gerçekleşecekti. Fakat GEB-Der'in Çiğli Belediyesiyle yaptığı anlaşma, etkinliğe 24 saat kala iptal edildi.

GEB-Der üyeleri hem etkinliğe gelenlere durumu anlatmak hem de Belediye yetkililerinin tavırını teşhir etmek amacıyla 26 Mart günü etkinliğin yapılacağı yer olan Çiğli Belediye Binasının önünde saat 18:00'de bir basın açıklaması düzenlediler.

"13 Mart Savaşçıları Onurumuzdur" ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla başlayan basın açıklamasında aynı sloganların yazılı olduğu dövizler açıldı.

Açıklamada;

"Devlet Güçlerinin, 12 Eylül askeri faşist darbesinin yasaları uyarınca yargılanarak idam edilen bu üç işçi önderini, kafalarını çevirdikleri her yerde görmelerinden duydukları rahatsızlık, etkinliğimize yönelik fiili bir müdahaleye dönüşmüştür.

Devlet güçlerinin -özelde Çiğli Kaymakamlığı'nın- baskı ve tehditleri sonucu Çiğli Belediyesi yetkilileri etkinliğimize 24 saat kala, hiç bir hukuki dayanağa gerek duymadan fiili durum yaratarak, gerçekleştireceğimiz etkinliği iptal etmiştir." denildi ve belediye yetkililerinin tavır protesto edildi. Ayrıca GEB-Der üyelerinin kararlı tavır karşısında belediye yetkililerinin acele bir karar alarak salonu tadilata soktukları ve sa- londaki tüm koltukları ve sahneyi söktüklerini söyleyen dernek üyeleri, belediyenin bu tavırını teşhir etmek için hiçbir adımdan kaçınmayacaklarını ve tüm baskılara rağmen etkinliklerini daha güçlü bir biçimde gerçekleştireceklerini duyurdular.

Basın açıklaması "13 Mart Savaşçıları Onurumuzdur" ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla sona erdirildi.

Basın açıklamasının ardından gelenlere durumu anlatmak için salon girişinde bir kaç üyeyi bırakan dernek üyeleri dağıldı.

Y.E. Mücadele Birliği/İzmir

GENÇ LENİNİSTLERDEN

EYLEM!

Onlar, Denizlerin yoldaşlarıydı. Onlar, düşmanlarına korku salan birer komünistti. Yüreklilerinde koskoca bir devrim ateşi yanıyordu. Onlar, işçi sınıfını kurtuluşa götürececek olan partilerinin yılmaz savunucularıydı. Onlar, 13 Mart Savaşçılarıydı. Seyit, Ethem, Necati, ...

Bizler, Genç Leninistler onların bilinçleriyle, yürekleriyle, çelikten iradeleriyle besleniyor ve güçleniyoruz.

Onları anlamak, onlar gibi yaşamaktır.

15 Mart akşamı onların yürüdüğü yoldan hiç şaşmadan yürüyen Genç Leninistler olarak 13 Mart Savaşçıları'nın ölümsüzleşmesinin 23. yılında onları selamladık. İkitelli'de Perşembe Pazarı Caddesi Dört Yol'a, üzerinde "13 Mart Savaşçıları Onurumuzdur/ Genç Leninistler" yazılı pankartımızı astık ve Dört Yolu molotoflarımızla trafiğe kapattık. "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganlarını atarak bölgeden kayıpsız bir şekilde ayrıldık.

ADLARI ONUR, ADLARI ADIMIZDIR!

13 MART'IN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

İstanbul'dan Genç Leninistler

Not:Elimize posta yoluyla geçen bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yaymıyoruz

ADLARI ONUR... ADLARI ADIMIZ...

8 Mart 1857... Bir işçi günününün 18 saati bulunduğu çalışma koşullarında Amerikalı kadın tekstil işçileri 8 saatlik iş gününü talebiyle başladılar greve. Fabrikada çıkan yangına bilinçli bir şekilde müdahale edilmemesi ve kapıların işçilerin üzerine kapanması sonucu 119 kadın işçi katledildi.

13 Mart 1982... Üç komünist işçi; Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar... Buca zindanını sloganlarıyla yıkıyorlar; "İdamlar Bizi Yıldırılmaz"...

13 Mart şafağında idam edildiler komünist işçiler.

Bizler Genç Leninistler olarak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü ve 13 Mart Savaşçıları'nı anmak için bir etkinlik hazırladık. Etkinliğimizde genç yoldaşların, işçi-emekçi kadınlarla ilgili hazırladığı duvar gazetesi sergilendi. Etkinliğimize 8 Mart, 13 Mart Savaşçıları ve de devrim-sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladık. Devrimci İşçi Komiteleri'nin hazırladığı 8 Mart ve 13 Mart'a ilişkin bildiriler okundu. Genç yoldaşlarımızın yoğun bir emekle hazırladıkları yazılar ve şiirler öfkemize öfke, inancımıza inanç kattı. Etkinliğimize katılan bir kadın işçinin 8 Mart'la ilgili yazdığı yazıyı okumasının ardından, bir işçi yoldaşımızın kadının toplumdaki yerini konu edinen bir metin okumasıyla devam eden etkinliğimiz, diğer yoldaşlarımızın kendi cabalarıyla hazırladıkları slayt gösterisinin ardından yapılan söyleşimizle son buldu.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günününün faşist medya tarafından içi boşaltılarak "kadınlar günü" olarak kutlanması (!) burjuvazinin emekçi kadınlardan ne kadar korktuğunun göstergesidir. Emekçi kadınlarımız artık biliyorlar ki kurtuluş devrimdedir.

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ
KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR,
LENİNİSTLER SAVAŞIYOR!

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)/İzmir

Kızıldere'de Cisimleşen Siper Yoldaşlığı

Kızıldere, devrim tarihimizde bir sonun değil, başlangıcın adıdır. THKP-C ve THKO'nun yiğit kadro ve önderleri, 30 Mart 1972'de katledildiler. Ama kendilerinden sonra gelenlere büyük bir miras bıraktılar. Burjuvaziye karşı savaşmanın ve asla teslim olmamanın manifestosu burada yazılmıştır. Devrim yaşadıkça Kızıldere adı da yaşamaya devam edecektir. Yasallığa ve "parlamentarizm ahmaklığı" karşı 1971 silahlı çıkışını gerçekleştirenlerin yolu burada kesilmiştir. THKP-C önderi Mahir Çayan ve yoldaşları, THKO'nun önder kadroları Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile birlikte Denizlerin idamını engellemek için için İsrail başkonsolosu Elrom'u rehlin almışlardı. Elrom'u serbest bırakmalarının tek koşulu olarak Denizlerin idamının durdurulmasını ileri sürüyorlardı.

Kızıldere, siper yoldaşlığının ete kemiğe bürünmüş haliydi. Hem aynı siperde THKO ve THKP-C militanları ölüme meydan okuyorlardı, hem amaçları ortaktı. 30 Mart 1972'de Kızıldere'de THKO ve THKP-C militanlarının kanları birbirine karıştığında devrim ağır bir fiziki darbe almıştı ama yaratılan değerler on yıllar sonrasına miras kalmıştı. Türkiye devrimci hareketinin temelleri böylece büyük kahramanlıklarla atılmıştı.

Kızıldere'de katledilen 10 yiğit savaşçının adları on yıllardır halkın yüreğinde ve bilincinde kökleşti. Bugün devrimci hareket bu büyük mirastan beslenmeye devam ediyor.

KIZILDERE SON DEĞİL, SAVAŞ SÜRÜYOR!

EYLEM ÖĞRETİR

Merhaba sevgili Y.E. Mücadele Birliği Okurları,

Ben İzmir'den Leninist bir işçiyim. Ancak bu kez yazacaklarım, iş yerinde yaşadıklarım ile ilgili değil. SSK'da yaşadığım bir takım olaylardan söz etmek istiyorum.

Bir yakınımın hastalığı nedeniyle Tepecik SSK'da refakatçi olarak kalıyordum. Hastanede olmak şanssızlıktır her zaman. Ancak bu kez kendimi şanslı hissettim. Çünkü SSK'nın devri ve doktorların iş bırakma eylemlerine rastgelen tarihte oradaydım. 16 Şubat sabahı hastane bahçesine indim. Sendika temsilcisi olduğunu söyleyen bir doktor ajitasyon çekip bazı hasta yakınlarıyla tartışıyordu. Bizi akşam 17:00'de yürüyüşe beklediğini söyledi.

Bugün benim için önemliydi. Niye mi? Daha önce hiç slogan atmamış, yürüyüş yapmamış, burjuvaziye olan nefretimi dile getirmemişim. Peki yanlış mı yapıyordum? Bunun ben de bilmiyordum. Ama yüreğime engel olamadım. Saat 17:00'de kendimi kalabalığın içinde buldum. İlk başta slogan atan kimse yoktu. Hepsini beyaz giysili, elleri cebinde, bir grup duruyordu. Az sonra dışarıdan beklediğim bir grup geldi.

Ellerinde bayraklar, pankartlar vardı ve slogan atıyorlardı. Hemen karıştım aralarımıza ve bu boku düzene karşı ne kadar slogan varsa hepsini avazım çıktığına kadar bağırdım. Hastanenin bahçesinde tur atmaya başladık. "Park yerindeki elektronik kapıyı açamıyoruz" bahanesiyle kapıyı açmak istemedi özel güvenlikçiler. Birkaç kişi "açılmayacak kapı yok" dercesine basıp kırdılar ve bu arada kolluk güçlerinin giriş kapısını kapattığı, dışarıdan gelen grupları içeri bırakmadığı haberi geldi. Kapıya gittiğimizde, önce uzlaşmaya çalışıldı, sonuç vermeyince 5-10 dakikalık bir arbede yaşandı, kararlı grup geri adım atmayınca araya giren sendika başkanları ve komiserlerce olay yatıştırıldı. Kapı açıldı. Ancak 5 kişi hafif şekilde yaralanmıştı.

Daha sonra hastane bahçesinde yaklaşık 1 saat süren bir konuşma oldu. Çeşitli sloganlar atıldı. Ardından gündüz afiş dağıtıp, ajitasyon yapan sendika temsilcisi Konak-Basmane ve Bornova'dan destek vermek için gelen gruplara, "Alanımız kısıtlı ve mekan bir hastane. Biz bu eylemi sabaha kadar sürdüreceğiz. Keşke sizleri de uğurlayabilseydik. Desteğiniz için teşekkürler, sizi alkışlarla uğurluyoruz" dedi. Kalan kısma, yazarlar, aydınlar ve sanatçıların katılacağını da ekleyerek, eylemin bu kısmının bittiğini söyledi.

Gece yapılacak eylemi gözlemlemek için hastanenin yemekhanesine indiğimde tamamı hastane personeli büyük bir grup sakin bir şekilde oturmuş, çağırıldıkları yerel televizyonlarda program yapan bir halk müziği sanatçısını dinliyorlardı. Aralıklarla indim aşağı ama yarınla ilgili yapılması gereken hiçbir şey konuşulmuyordu. Sendika temsilcisi olduğunu söyleyen kişiye gidip, "biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum, hatta üsteledim, rica ettim ama çeşitli bahaneler öne sürerek konuşmayı reddetti.

Ve bir kez daha anladım ki, işçi sınıfı ve emekçileri her defasında geri çeken sarı sendikacılar. Bir işçi ya devrimcidir ya da hiçbir şey!

Leninist Bir İşçi/İzmir

GAZETECİLERDEN EYLEM

1 Nisan'da yürürlüğe girecek olan yeni TCK, devrimcilere yönelik yeni saldırıların yanı sıra, gazetecilerin ifade ve basın özgürlüğünü de kısıtlıyor. Bununla ilgili, gazeteciler, Türkiye Gazeteciler Sendikası'ndan Eminönü Postanesi'ne kadar yürüyerek bir protesto gerçekleştirdiler. Burada basın açıklaması okuyan TGC (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti) başkanı Ercan S.İpekçi, söz konusu yasanın halkın haber alma hakkını kısıtladığını, Türkiye'yi habersiz, bırakma tehlikesi ile karşı karşıya bıraktığını dile getirdi. İpekçi ayrıca, TGC tarafından Adalet Bakanlığı'na iletilen değişiklik önerilerini değerlendirmek üzere bir komisyon kurulmasını memnuniyetle karşıladıklarını, ancak yasanın 1 hafta sonra çıkacak olmasının ise kaygı verici olduğunu belirtti. Eylemde Mücadele Birliğinin "Çözüm Kapitalizme Karşı Savaşta" dövizini dikkat çekti. Eylem, Adalet Bakanlığı'na tebligatların yollanması ile son buldu.

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde biz de Beyazıt'ta düzenlenen mitinge katıldık. İlk gittiğimizde polis, Saraçhane'deki kitleye saldırmıştı. Biz de diğer arkadaşlarla buluşma noktasına, oradan Beyazıt'a gittik. Ve orada Tertip Komitesi basın açıklamasını okudu. Biz de sık sık "Fabrikalar Tarla- lar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Kadınlar Zindanda Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını attık. Basın açıklaması bittikten sonra, dağılıyorduk ki, polis arkadan saldırdı. Biz de Leninistler olarak kitleyi Aksaray'a yönlendirmeye çalıştık ama sermayenin uşakları, her taraftan saldırıyordu. Bir ara sokağa doğru yöneldim. Bir polis, önümdeki kitleye doğru koşuyordu, onu tutup yere yıktım; kalkıp bana copla vurmaya başlayınca, yerde bulduğum bir taşla yüzüne vurdum, yere düştü. Arkadan başka polisler gelince ben de ara sokağa girdim ve orada başka bir Leninistle karşılaştım. Hemen slogan atmaya başladık.

**DAİMA
CESARETLE...**

"Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın 13 Mart GKB", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarını attık. Orada hemen diğer siyasetlerle birlikte bir eylem komitesi oluşturduk. Etrafımızı çevik kuvvet polisleri sarmıştı. Biz Kumkapı'ya doğru gittik, orada bir polis otosunun camlarını ve kaportasını

kırdık. Kumkapı'nın içindeki balık restoranlarının oradan Yunus polisleri geliyordu. Elime kaldırım taşı almıştım. Polis silahını çıkarmaya çalışıyordu; yüzüne taşla vurdum ve motorun dengesini kaybedip yere düştü. Uzaktan gaz bombası atıyorlardı. Yanımıza yaklaşmaya cesaret edemediler. Ara sokaklarda başlarına ne geleceğini kestiremiyorlardı. Bir müddet sonra biz de eylemimizi sonlandırdık.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**İŞÇİLER, EMEKÇİLER, EZİLEN HALKLAR,
LENİNİST PARTİ'DE ÖRGÜTLEN,
SİLAHLAN, SAVAŞ!**

İstanbul'dan Bir Leninist

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan haberi yayınıyoruz.

"SÖMÜRÜLMENİN VATANI YOK"

Merhaba Sevgili Y.E.Mücadele Birliği Okurları,

Çöküşe geçtiği günümüzde, emperyalizm artık can havliyle nereye saldıracağını bilemez bir durumda, sağa sola saldırıyor. Son zamanda saldırılar o kadar arttı ki, artık kendi halkına bile saldırıyor. Yaptığı baskılar, zulümler, katliamlarla kendini ayakta tutacağını sanıyor. Oysa yanılıyor hiçbir şey durağan değildir. Her şey değişim dönüşüm içindedir. Karanlığın en yakın olduğu an, şafağın sökmesine en yakındır.

Ben Almanya'da yaşayan ve ora-

da çalışan bir işçiyim. Artık, işyerinde çalışanlar olarak şunu çok iyi anladık ki, sömürülenin vatani olmuyor. Alman ya da yabancı olmak hiç fark etmiyor. Sömürü, baskı, her geçen gün daha da artıyor. Çalıştığımız sektör itibarıyla bizim işler, Nisan ayından Ekim ayına kadar çok fazla oluyor. Üretim 24 saat devam ediyor. 2004 yılının Ocak ayında patron bir taşeron firma ile anlaştı ve bize, "işler çoğalmadan bu insanları işe aldım" dedi. Fazla mesaiye gerek kalmaması diye baştan çok sevindik ve o insanlara işi öğrettik. İşin ilginç tarafı, taşeron firmanın işçilerinin hepsi Alman'dı. Ve 3 Euro gibi komik bir saat ücretine çalışıyorlardı. Günde 14-15 saat çalışmayla bu insanlar işi öğrendikten sonra patron birkaç kişiyi işten

çıkardı.

Biz o zamanlar Hartz IV yasasını bilmiyorduk ve bu yasa, Ocak ayının 1'inde devreye girdi. Şimdi patron bizden mesai ödemedi 14-15 saat çalışmamızı istiyor ve bize taşeron firma işçilerini örnek gösteriyor. "Onlar sizden az paraya çok çalışıyor, siz de onlar gibi çalışın ya da çıkın" diyor. İşyerimizdekilerin çoğu yabancı işçi ve tek çalışıyorlar. Eşlerinin oturma izni almaları için işe ihtiyaçları var, mecbur olarak patronun dediklerini kabulleniyorlar. Burada şunu çok iyi anlamamız lazım. Bizler birlik oldukça patronun elinden hiçbir şey gelmez. Taşeron firmalar çok artış gösterdi; ama bu hayat zorluğu, onları da eziyor ve öyle görünüyor ki, yakında onlar bizden önce karşı koyacaklar.

**YA DEVRİM YA ÖLÜM!
YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Stuttgart'tan Bir İşçi

ÖRGÜTLEYENLERİ

Tarihin hızlı akışı içinde bazen gözden kaçırdığımız şeyler oluyor. Bunlardan biri de örgütleyenlerin de örgütlenmeye ihtiyaç duyacakları. Zaman zaman bu, örgütlenme faaliyeti içinde bulunan yoldaşlarımız tarafından ifade ediliyor. Onlar çoğu zaman el yordamıyla buluyorlar yollarını. Aslında bunda yadırganacak bir şey yok. Olayların hızlandığı devrimci durum koşullarında insanların inisiyatifinin gelişmesi için bu gereklidir de; ancak örgütleyicilerimizi artık yetişkin elemanlar olarak kabul edip, onlar için yapacağımız bir şey kalmadığını düşünmektir asıl yanlış olan.

Yoldaşlar için emek vermek bir yaşam boyu sürer; çünkü insanın gelişimi bir yaşam boyunca hiç durmaz. Her birimiz, nerede olursak olalım, eğitime, başkalarının tecrübelerinden öğrenmeye ihtiyaç duyarız. Komutan Che'nin "yeni insan"ı, "tamamlanmamış eser" olarak tanımladığını unutmayalım. Eğer kapitalizmden sosyalizme geçiş çok uzun bir tarihsel süreci alacaksa, "yeni insan"ın yaratımı da bu uzun yıllara yayılacaktır. Elbette "yeni insan"ın yaratımının yılları alacak olması bu konuda bir karamsarlığa ya da yorgunluğa neden olmamalıdır. Bu "eser"i yaratmak yılları alabilir ama yaratılacak eserin güzelliği düşünülecek olursa bu çabanın karşılığının fazlasıyla alındığı görülecektir.

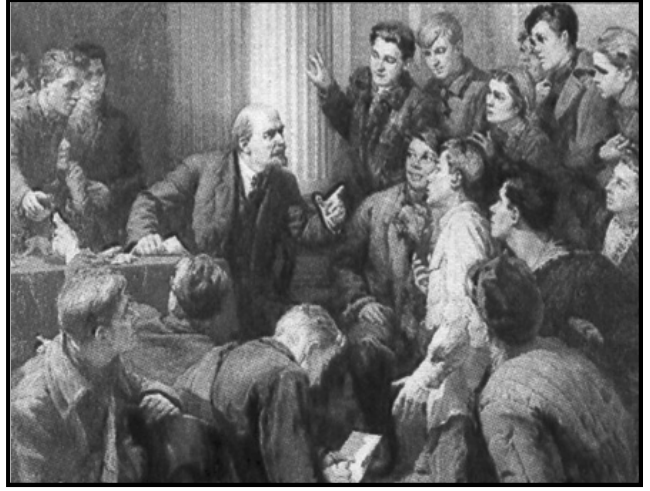
Örgütleyenleri örgütlemek, onların inisiyatiflerini köreltmek, öğreticilik adına onlara talimatlar vb. vermek değildir. İnsanların bir çırpıda bizler gibi olmalarını beklememeliyiz. Kendilerini kolektifin ellerine bırakan insanları şekillendirirken onlardan bir anda içinden geldikleri sistemden edindikleri "alışkanlıkların gücü"nü bir kenara bırakmalarını bekleyemeyiz. Bu büyük ihtimalle devrimden sonra da sürece bir mücadeledir. Lenin'in "*milyonların alışkanlıklarının gücü' korkunçtur*" sözünü bugün sosyalist sistemlerin yaşadığı geri düşüşlerden sonra daha iyi anlamak mümkündür.

Biz insanların, öncelikle kendilerinin devrim yapmalarını ve bunu her gün her saat sürdürmelerini başarmak zorundayız. Bu emir ve talimatlarla olabilecek bir şey değildir. Bu yola gidildiğinde belki kendilerinden istenen şey yapılacaktır ama gerçekten bilince çıkarma ve özümseme sağlanamamış olacaktır. Onlara neyi nasıl yapacaklarının yöntemini öğretmek ve tecrübe aktarımında bu-

ÖRGÜTLEMENİN

lunmak gerekiyor. Yalnız burada dikkat edilmesi gereken, insanlara nasıl yapacaklarını öğretirken, niye yapmaları gerektiğini de öğretmektir. Hatta bu çoğu zaman daha gereklidir; çünkü günlük koşuşturmacaların içinde bazen amaç silikleşmektedir. Bu nedenle tüm yoldaşların her an kendilerine, yaptıkları iş ne olursa olsun, bunu neden yaptıklarını sormaları, büyük amaçlarımızla kendi eylemlerini bütünlüklü düşünmeleri gerekmektedir. "Sınıfsız, sömürsüz bir dünya için" mücadele etmenin ne demek olduğu bilimsel olarak kavranmadığı takdirde günlük uğraşların rutinleşmesi, tekdüzeleşmesi işten bile değildir. İşte memur zihniyetini yaratan asıl şey budur. İnsanlar büyük amaçlarını bir an olsun gözden kaybedince, sadece "yapmak"la ilgilenirler; yaptıkları işin sonucuna yabancılaşırlarsa, süre içinde yaptıkları işe de yabancılaşırlar. Kendi dünyalarında dönenip dururlar ve kısır döngüden kurtulamazlar. İşte komünistlerin bu tür bir yabancılaşmaya yabancılaşmaları gerekiyor. Bunu kırmanın en iyi yolu, gidilen her yerde yapılan her işte "insanlara söyleyebilecek bir söz"ümüzün olmasıdır; yaratıcı düşünmenin asla ihmal edilmemesidir. Durduğumuz yerde "kolektif akıl"a ne katabileceğimizi düşünmek, bunun için daha çok çaba göstermektir. "Deha, çalışmaktır" diyor Engels. Demek ki biz kolektif için bir şeyler yaratmak amacıyla çalıştığımızda ve esasında bu çalışmanın gelecekteki büyük amaçlarımızın, komünist amaçlarımıza hizmet ettiğini düşündüğümüzde yaratıcı olmayı başarabiliriz.

Yeni ve genç yoldaşlara neyi, nasıl yapacaklarını pratik olarak göstermek gerekiyor. Başka zamanlarda uzunca süre anlatarak halledilemeyecek konular, pratik içinde

yapılarak bizzat gösterildiğinde daha anlaşılır oluyor. İnsanlar gözle gördükleri ve pratik olarak tecrübe ettikleri şeyi daha hızlı kavıyor, öğreniyorlar. Genç yoldaşlar, çoğu zaman, tecrübeli yoldaşların yanlarında bulunmasını, kendilerine yol yordam göstermesini bekliyorlar. Çünkü onları kendilerine örnek alıyorlar. Bu nedenle genç yoldaşlara sadece neyi nasıl yapacaklarını söyleyip bırakmak doğru değildir. İşin teorik kısmı çoğu zaman kolay kavranılır. Zor olan onu pratiğe uygulamaktır. Uygulamada tecrübeli yoldaşlar önyak olmalı, neyin nasıl yapılacağını uygulamalı olarak genç yoldaşlara göstermelidirler. Bu onları hızla geliştirecek ve yapılabileceği koşullarda mutlaka yapılması gereken bir şeydir; ama bunun olmadığı koşullarda genç ve tecrübesiz yoldaşların hiçbir şey yapmadan beklemeleri doğru değildir. Onlar bu durumda hata yapmaktan korkmadan, hatalarının sabırla ve "tatlılıkla" düzeltilebileceğini bilerek işe girişmelidirler. "Cesur inisiyatif" ancak bu şekilde sağlanabilir.

Deneyimli yoldaşların, özellikle örgütlenme alanında belli bir birikim elde etmiş yoldaşlara yol göstermesi, iyi bir işleyiş orturtmaları, iyi bir işbölümü yaparak gerekli görevlendirmelerde bulunmaları gerekiyor. Yeni ve genç yoldaşların ise hızla yetiştirilip, kitlelerin arasına gönderilmesi gerekiyor. Ve kitle çalışması iyi bir öğretilerdir.

Kadrolar burada karşılaştıkları sorunların üstesinden gelirlerken öğrenirler de. Deneyim ancak çalışılarak, pratik yapılarak edinilir. Ve edinilen bu deneyimin sözlü ya da yazılı olarak aktarılması gerekir. Yazılı olarak aktarım dergiye "okur mektubu" şeklinde yapılabilir. Üstelik sadece kendi deneyimlerimizin değil, başkalarının deneyimlerinin de böyle aktarılması mümkündür. Okur mektupları, yazılı birer metin olarak kalıcı olur ve deneyimlerin ileriki kuşaklara aktarılmasına da yardımcı olur.

Örgütleyenleri örgütlemek, özel bir ilgiyi, birebir ilgilenmeyi gerektiriyor. Bu konuya özellikle zaman ayrılmalı ve üzerinde titizlikle durulmalı. Ve bu konu kesinlikle yığınlarla ilişki kurmakla karşı karşıya konulmamalı. Bunun da örgütsel bir görev olduğu iyi anlaşılmalı. Kadro yetiştirmek tek boyutlu bir eylem olarak algılanmamalıdır. Ne tek başına teorik eğitim ne de pratik bir kadronun yetişmesi için yeterlidir. Bunların yanı sıra onların sorunlarıyla da ilgilenmek, verdikleri emeğe değer verildiğini onlara göstermek gerekiyor. Kadroların ilgisini sürekli canlı tutmak, onların kendi iç dünyalarına kapanmalarına izin vermemek gerekiyor. Yoldaşça paylaşım, birlikte üretim ve bazen sadece birkaç tatlı söz bunun için yeterli olacaktır. İnsanlar kendilerine değer verildiğini gördüklerinde daha büyük bir azim ve istekle çalışacaklardır. Mücadele mekanik bir iş değildir. Herkesin memur zihniyetine kapılması tehlikesi vardır. Bunun önüne geçmenin tek yolu, düşünsel ve pratik paylaşımı arttırmak, gönüllü çalışmaktır. İnsan ancak böyle üretken ve verimli olabilir.

Örgütçü yetiştirmek elbette bir anda olabilecek bir şey değildir. Zaman ve yoğun çaba istiyor. Ama bu bir kez başarılı mı arkası gelecek ve hem kadro yetiştirmede hem de mücadelede süreklilik sağlanmış olacaktır. Örgütçüler teorik ve pratik bütünlük sergileyebilmeliler. Bunun için onların her iki yönden de geliştirilmeleri gerekiyor. Eğitim çalışması gruplarının oluşturulması, bu açıdan önemli. Ama gruplar oluşturulurken düzey farklılıklarına dikkat edilmeli. Farklı birikim düzeyindeki insanlara aynı eğitim çalışmasını yaptırmak olumlu olmak yerine daha da olumsuz olabilir.

Kadrolar ve yeni yoldaşlar pratik olarak olduğu kadar teorik olarak da yetkinleştirilmeli. Kafalarındaki tüm sorulara cevaplar verilmelidir. Hatta bunu daha onlardan bir talep gelmeden yapmak gerekir. İyi bir örgütçü, insan-

ların neye ihtiyaç duyduklarını hisseder ve ona göre tedbir alır. Genç insanların neyi niye yaptıkları konusunda eğitilmeleri hayati önemdedir. Bazen yoğun pratik içinde, eylemlen eyleme koşulurken eylem hakkında kısa bir bilgilendirmenin ya da duyurunun yeterli olacağı düşünülüyor. Oysa eylemin neden yapıldığının, amaçlarının ne olduğunun insanlara kavratılması işin özüdür. İnsanlardaki militanlığın süreklileştirilmesinin temel koşulu da budur. Eğer bu gelgeç bir heves, ya da kof bir militanlık değilse, sağlam bilimsel temellere dayanması gerekir. Bir insan, eylemlerinin sonuçları ne olursa olsun, eğer o eylemin tarihsel zorunluluğuna inanıyorsa kabul eder. "Bu uğurda ölüm hoş gelir sefa gelir" diyebilmek için insanın çok güçlü bilimsel bir inanca sahip olması gerekir. Yüksek devrimci duyguları besleyen de budur zaten. Eğer böyle olmazsa bir müddet sonra militanlığın aşınması gündeme gelir. Bu nedenle, hiç zaman kaybetmeksizin genç yoldaşların kadar görece deneyimli yoldaşların da eğitilmesi ve yeniden eğitilmesi zorunludur. Bu alanda oluşabilecek en ufak bir boşluk dahi onulmaz sonuçlara yol açabilir. İnisiyatif verilen ya da inisiyatifi almalarını istediğimiz yoldaşların da yönlendiriciliğe ihtiyacı olduklarını unutmadan, onlarla olu-

nan her anı onların ideolojik-politik gelişmelerine ayırmak gerekir. Bunun için en küçük fırsatları dahi değerlendirmek, onlara okumaları için kitap önerilerinde bulunmak, daha sonra önerdiğimiz kitapları okuyup okumadıklarını denetlemek. Okuduklarından edindiklerini paylaşmalarını sağlamak gerekir. Elbette bu tek taraflı işleyen bir süreç olmayacaktır. Genç yoldaşlar da aynı şekilde deneyimli yoldaşları okuma ve araştırma yapma konusunda zorlamalı, bu konuda bir eksiklik gördüklerinde eleştirmelidirler. Burada örgütleyenleri örgütleyenlerin birikim ve tecrübeleriyle örnek olması, genç yoldaşlara yönetmeyi öğretmesi gerekir. Yarın bir gün belki de kendimizi büyük ayaklanmaların içinde bulacağız. Tüm yoldaşların bir ayaklanma anında nasıl davranılması gerektiğini biliyor olmaları lazım.

Bizim iyi bir potansiyelimiz var. Harekete geçirmek için yoldaşlarımızı yetiştirmemiz gerekiyor. Onlar bizden sahip olduğumuz bilgi ve deneyimleri istiyorlar. "Çok şey verileden çok şey istenileceğini" de biliyorlar.

Şimdi zaman hem kendimizi hem yoldaşlarımızı hem de kitleleri örgütleme zamanı. Ve hepimizin birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var.

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi DEVRİMCİ SANATTA ISRARLI

Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, yaklaşık 2,5 ay önce Sarıgazi'de devrimci kültürün yayılması amacıyla kurulmuş bir sanat merkezi. Kuruluş gününden itibaren Sarıgazi Belediyesi'ne yaptıkları başvurulara rağmen, çeşitli gerekçelerle ve oyalamayla işletme ruhsatı verilmemişti.

Son haftalarda, işletme ruhsatının verileceğine, görüşmeye gelinmesini söylenmesine rağmen, bu defa da, "binanın iskanı olmadığı gerekçesiyle başvurularının iptal edildiği" söylenmiş.

Bunun üzerine 23 Mart 2005 Çarşamba günü Ekin Sanat Merkezi çalışanları, Sarıgazi Belediye Başkanı ile yüzyüze bir görüşme yapmak için, üzerinde "Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi" yazılı önlükleri ile belediyeye doğru yürüyüşe geçtiler.

Belediye Başkanı ile yapılan görüşmede başkan, 'yasal olarak iskanı olmayan yerlere artık işletme ruhsatı ya da geçici ruhsat veremediklerini, bunu yaparlarsa suçlu duruma düşeceklerini' söylemiş. Sanat merkezinin faaliyetlerini sürdürmesine karşı olmadıklarını söylemesi üzerine; sanat merkezi çalışanları, 'bu durumda diğer tüm yasal işlemler tamamlanan merkezin çalışmalarına başlayabileceğini, belediyenin zabita ya da memur göndermeyeceğini, taahhüt etmesi gerektiğini' söylemişler. Belediye Başkanı da sözlü taahhütte bulunmuş.

En kısa sürede açılış daveti düzenleyip faaliyete başlayacaklarını ifade eden Ekin Sanat çalışanları, bu sırada belediyenin farklı işletmelere ruhsat verilip verilmeyeceğini takip edeceklerini söyleyerek; belediye ve jandarmanın çeşitli gerekçelere sığınarak devrimci sanat faaliyetlerinin engellenmesine izin vermeyeceklerini ve sanat merkezini çalıştırmak için her türlü eylem ve etkinliği yapacaklarını söylediler. Gerekirse sanatsal faaliyetlerini sokakta, halkın içinde sürdüreceklerini belirten Ekin Sanat Merkezi çalışanları, devrimci sanat yapmaktan asla vazgeçmeyeceklerini vurguladılar.

Sarıgazi'de daha önce de devrimci bir sanat merkezi olan Ayışığı Sanat Merkezi'nin şubesinin de, jandarma baskısı ile ruhsatları iptal edilmek suretiyle faaliyetleri durdurulmuştu.

KÜLTÜR-SANAT

NİSAN GÜNEŞİ

başlangıçta kavga vardı
şimdi yine kavga var

DEVİNİM
TİYATRO ATÖLYESİ

Yazan-yöneten: Cihan Şan

Müzik: Selçuk ORUMUŞ Dekor: Ahmet ÇAY Kostüm: Devininim Tiyatro Atölyesi
Oyuncular: Ömer ŞAHİN Ayşegül ÖCAL Nevzat Demir Şengül ÖZDEMİR Olgun ATBAŞ Çilem BULDU Tahir GÖRSÜ Emek ŞAHİN

Ağaçlı
Sanat Merkezi

Adres: istiklal Cad. Rumeli Han 88/11 Beyoğlu/İST TEL: 0212-292 13 48

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

İSTANBUL

ANTEP

İZMİR